

ΕΤΟΣ EKTON

Ἐν Κων)πόλει 10-20 Ὁκτωβρίου 1904

API0 - 18-19

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

H

ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΑΠΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται
ἢ ἀποδείξει φερούσῃ τὴν θέρα-
δα τοῦ φύλλου κατ τὴν ὑπογρα-
ὴν τοῦ ἐτέρου τῶν Διειθιστῶν

Ἐν τῇ πρωτευούσῃ γρ. 50
 Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 60
 Ἐν τῇ ἔντι φραγ. χρ. 15
 Τελευταὶ κατ' αὐτοὺς.

•Ο κρατῶν τὸ πρῶτον φύγεον λογίζεται συνδοσμοπτής.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΑΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ και ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

¹⁰ Οὐ πανδομαὶ τὰς Χάριτας τὰς Μούσας αυγχαταμητρός, ἡδίστατη συνέννυται. — Εὑρ. Αἱ Μάρτι. Σε. 673—5

ΔΟΞΑΣΙΑΙ

‘Επ’ ἀληθείας καταλαμβάνουμει, δει
τούκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ Θεός, ἀλλ’
ὑὲτ πατέρι ἔβητο φοβούμενος μέτον· καὶ
πέρατομενος δικαιοσύνην δεκεῖς· οὐ τῷ
εὔστρε.» (Ιπράξ. κεφ. i, 34-35)

八

‘Αφ’ ήτις ἡμέρας τὸ ἀνθρώπινον γένος κατέτειπε κατ’ ἑπατηγούς Θεοῦ τὴν πεδίαδα Σενάχρ καὶ διέκυθε ἀνὰ τὰς πέντε ἡπείρους; τοῦ καθόμου, παι-
κιλίας γλωσσῶν, θήμων, ἔθιμων, ἴστορικῶν παραδό-
σεων καὶ ἵδις ποικιλία θρησκευτικῶν δῖσκων τὸ
ἐγγραμματίστε καὶ τὸ διεγώριστε πολυτρόπως;

Οποιός τις ὄφελεις νὰ ἔναι πρὸς τοὺς ἀλλοδο-
ξοῦντας ὁ χριστιανὸς κατὰ τὴν Ιεράν Βίθλου καὶ
τὸν ὄρθιον λόγου;

B'

"Ο χριστιανός έν τῷ μέρεῳ ἀλλοδοξούντων εὑρίσκουμενος, ὅφελει νὰ ἀσκῆῃ τὴν μεγάλην ἀρετὴν τῆς ἀρετῆρησείας, σεβόμενος μὲν τὰς ἴδιαιτέρες του δοκιμασιῶν καὶ φυλάκτων ὡς κόρην ὄρθραμοῦ τὰ πατροπαράδοτα δόγματα καὶ μηδέποτε μηδαμῶς ἀπαρνούμενος αὐτά, ἀλλὰ σεβόμενος καὶ τὰς τῶν ἔλλων πεποιθήσεις καὶ μὴ προσανθλών αὐτάς εἰς δημοσίην τοῦτο κατέβη, σούλαζότες

στρέφετο μετὰ πάντων, συνδιελέγετο πρὸς πάντας μετέβαλκεν εἰς πάντας.

Οι αύστηροι; εἰς τὸν Μωυσῆσμὸν προτεκίμενοι
Ραβδί της ἐποχῆς ἔκεινοι, οὐδέποτε διέτυχον τὴν
αιρετικὴν Σημαίαν, ἵνα μετεβῶσαν ἐκ τῆς Ἰου-
δαϊκῆς εἰς τὴν Γαλιλαϊκήν, κατόπιν οἱ δρόμοις αὐτῷ;
ἢ τὸ οὐδύνθερος καὶ συντομώτερος, προιγιώντες; νό-
κάριουν ήταν μέγαν καὶ πλατύτατον γῆρον, καὶ
τοῦτο μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ ἀνκυνεύστωι κα-

νεν μικρούσιον αὐτές ταν ουδεκάτων· τουσιν ουδεκάτων
ναντικού. Μήτοι ο Ἰησοῦς Χριστός, δι' ατελωνών φύ-
λον καὶ ἀμφιτιών ταν ἐτίτλοροφήπα, Οὐ βεδίση-
τον δὸν τῶν ὑπερασπιτηρῶν Ραβδί; Όχι, ἀλλὰ
Οὐ δεῖθηρ δὲν τῆς Σκαρείξ, Οὐ ἀναπαιυθή παρέ-
το φρέσκρ τῆς Σιχόρ, Οὐ συνιδιαλεγήθη λίκιν οικείας
πρὸς γυναικα ἀλλέλοδον καὶ Οὐ ἀνταπιέζῃ πρό-
αντης μίχν τῶν δραστερών τοῦ Εὐχαγγελού του
σελιδῶν. Καὶ θαν κατὰ τὴν παραμονήν τοῦ πά-
θους του Οὐ ἔλθη ὁ Φιλιππος, ἵνα ἀναγγείλη πρὸς
αὐτόν, διτὶ "Ἐλληνες Κηπούσι νά τὸν Ἰδουν, ἔκεινος
δχι μόνον δὲν θα ταρρχθῇ, μέ ταρπίσονται φρ-
νατικά καὶ θρησκευμανή τινα γυναικάρια επὶ τῇ
Θέᾳ λερέων ξένου δόγματος: ἐν ταῖς ήμεραις ημῶν,
ἀλλὰ καὶ Οὐ ἀφήσῃ μετά μεγάλης ἀγάλλιασσεως
τὴν πειραματικον καὶ ψευτήμαντον ἔκεινην φωνήν:
αΝῦν ἐδόξασθη δι μέν τοῦ ἀνθρώπου καὶ δι Θεός
εδοξάσθη δι μέν τοῦ ἀνθρώπου

Μνήμονες τῆς διδασκαλίας τοῦ Θεανθρώπου, καὶ οἱ μαχηταὶ τοῦ Ἰππέζεω ἔμοις ἀνεξίθηκοι. Οὐ Χριστὸς τοὺς διέτριχε νόῳ ψυχὴ λαζάρου μεθ' ἐξυπάντων μάτητε πήγαν, μήτε ράθισαν, ὅλλα καὶ διεμπεριθώσαν τὴν γῆν, καρύστων τε πρός πάντα, καὶ ριπτύμενα μεταξὺ τῶν λαῶν μᾶλλον διὰ νόον φοεύθιστοι αἴσιοι ὡς ποθεῖται. πατέρα διὰ νόον φοεύσθαι καὶ βίβ-

σωτῆν ὡς λύσαν. «Μήπως – ερωτᾷ οἱ ἀπόστολος τῶν ἔθνων Ιωάννος – ἀνήκει ὁ Θεός; εἰς μόνους τοὺς Ἰουδαίους; Μή τοι λαταρώ ἐστερ οἱ Θεοὶ μόνοι, οὐδὲ λίθοι καὶ ἔθνη!» Καὶ ἀπαντᾷ Σμέρσως: «Ναί, καὶ ἔθνη!» Οὐαύστηρότερος ἐξ ὅλων τῶν ἀπόστολῶν ὑπῆρχεν ὁ ἀπόστολος Πέτρος. Αὗτός ἐφόνευετο ἡ σωτηρία ἀνήκει εἰς μόνους τὸν πρωτότοκον καὶ περιούσιον λαὸν τοῦ Θεοῦ, τὴν λαὸν τοῦ Ἰησοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ἐδίδασκε πρός μόνους τοὺς Ἰουδαίους τὰς νέας ἴδιας, ἕδυστρηπεις δὲ εἰς τὴν θελήν φωνάν, τὴν συνιστάνταν εἰς αὐτὸν ων πορευθῆ πρὸς θευκάν τινα ἐκατοντάρχην, καθόλουνεν Κορηνίλιον. «Οταν δικαῖος, ἀνγκασθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, μετέβη πρότερον εἰδωλολάτρην καὶ εἰδὲν ἔνωπιν του ἔναν ἄνθρωπον εὐλαβεῖται τον καὶ φίλανθρωπότατον, του διπάσιον δέ μέχρι τοῦδε βίος ἐν προσευχῇς καὶ ἐλεημοσύνῃς εἶχε διαφένεις, τότε ἀφίηται τὴν μεγάλην ταύτην μαρτυρίζειν: «Ἐπ’ ἀληθείας καταλαμβάνουμει, ὅτι οὐδὲ ἔστι περιστολήπτης ὁ Θεός, ἀλλ’ ἐγ κατέδθης ὁ φοβούμενος αὐτὸν καὶ ἐργάζομενος δικαιοσύνην δεκτὸς ἀντών ἔστιν.

Γ

Τοικάται αἱ συστάσεις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τῶν πρώτων αὐτῆς ιδρυτῶν. Ἀλλὰ τοιαῦται, φρονδ, εἶναι καὶ αἱ συστάσεις τοῦ ὅρθου λόγου καὶ τῆς καθημερινῆς πείρας, τῆς δεικνυούσης εἰς ἡμῖν τὸν ἀνθρώπινον νοῦν ἐν τῇ ποικιλίᾳ ἀναπτυσσόμενον καὶ ἐν τῇ ποικιλίᾳ κινούμενον.⁷ Αἱ τὸ ἱματογήσωμεν μετὰ θέρρους καὶ παρρησίας, ἔστω καὶ ἄν, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος μας, ἀντιπροσωπεύομεν ἐπιστήμως ωρισμένην δόξασιν. Καθὼς εἰς τὸ μέγα δάσος δὲν εὑρίσκονται οὐδὲ δύση φύλλα ἐντελές θυμοι καὶ καθ' ὀλοκληρωταν συνταστιζόμενα, παρομοίας καὶ εἰς τὸν κόσμον τῶν πνευμάτων οὐδέποτε θά εὑρεθῶτι δύναμοισι ἐπακριθῶς θρησκευόντων κατά τὸν αὐτὸν τρόπον. Βεβαίως εἰς τὰ βάθια ἡ οὐσία κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἡ τοποθεσία εἰνε κοινή, εἰς πάσας δὲ τὰς θρησκευτικὰς δόξασις οἱ μεγάλοι θερέλιοι λέθοι, ἐφ ὅν τὸ θρησκευτικὴν οἰκοδόμηται ἀνύψοσται, συμπλέπονται. Διότι πάσας αἱ θρησκεῖαι κυρίως παραδέχονται Θεόν πιστήν, προσωπήν, νομοθέτην, κριτήν καὶ ἀνταποδότην οὐδὲ ὑπάρχει θρησκεία τις συνιττώσασ- τὴν ἐν κρήτῃ, ὡς εὐάρεστον εἰς τὸ θεον καὶ τὴν

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ

Σὲ πέλαγο ἀφρισμένο, βαρυκύματο,
καρδάβι κινδυνεύει μαῦρο νὰ πνιγῆ,
κι' δεινός, ποὺ εἶνε μέσα χαροδέρνεται
καὶ μιῆρα δάκρυα χύνει καὶ μοιρολογεῖ.

Δὲν κλαίει τὴν νειότη πᾶχει καὶ τὴν λεβεντιά,
μόν' κλαίει τὸν καλὸν του βεργολιγερή,
ποὺ ποιὸς θὰ τὴν ξυπνήσῃ τὰ μεσάνυχτα
νὰ παίξῃ, νὰ γελάσῃ, νὰ γλυκοχαρῆ;

Ποιὸς ταῖς γλυκαὶς αὐγύναις, τὴν χιλιακρίβη
στὰ κέργατα θὰ σικάσῃ ἀπ' τὸ στρῶμά της;
νερό ποιὸς θὰ τῆς δίξῃ νὰ μορφοδοιμῆῃ,
τὰ ρούχα νὰ φορέσῃ στ' ὁγαῖο σῶμά της;

Κ' ἡ νεριδοπλασμένη, ἡ χιλιάριθη
στὸ νοῦτης δὲν τὸ βάνει πεἰὰ τὸ ταῖρη της,
τὸν ἀκριθὸ της ἔχει 'ς τὴν ἀγκάλη της,
καὶ τὸν γλυκοχαΐδενει τὰσπρο χέρι της.

— «Σύρτε ταξιδιώταις ὑπὸ καζάντι σας,
σύρτε καραβάκια, — λέγει; — στὸ γιαλό,
μάν ξαναγυρίσῃ πεἰὰ τὸ ταῖρη μου
καλλίο νὰ εύρητε μνῆμα ὑπὸ γιαδό!»

Σὲ πέλαγο ἀφρισμένο βαρυκύματο
καρδάβι κινδυνεύει μαῦρο νὰ πνιγῆ,
κι' δεινός, ποὺ εἶνε μέσα χαροδέρνεται
καὶ μιῆρα δάκρυα χύνει καὶ μοιρολογεῖ.
Καρπεκήσορ   *Τυμφροντός*

ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ ὑπὸ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Σ. ΛΑΜΑΡΗ

(Συνέχεια)

Αἴμοχαρη πάθη ἀναπαρίστανται ζωηρότατα, ὁ-
στε ρίγος διατρέχει τὴν καρδίαν, αἰτιαγομένην μέ-
χι βαθυτάτων μυχῶν τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιτήτος
τὸν στεναγμόν. Πόσος η σκέψης ἐλευθέρα φέγγει
τὴν ἀμερμνοτίαν τοῦ ὑποχυζοῦς ἔγωστον πλου-
σίου, διστις ἀπολαμβάνει πάσας τὰ τέρψεις. Τὸ

φάσμα τῆς δυστυχίας διαφέρει τὸ φάσμα τῆς
γχρῆς του, καὶ μόνον πρὸς στιγμὴν τρομάζει, ὅταν
εἰς μέσαν Ραφφοδίαν του, ὁ Χορός, ὁ ποιητὴς τὸ
παρουσιάζει μὲν σκελετώδη μορφὴν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
ἐδάφους τῆς εὐωχίας. Τὸ φάσμα πειναλέον πατρὸς
εἰσέρχεται· ἐκ τῶν χειλέων τοῦ φάσματος ἀντη-
χεῖ τῆς δυστυχίας ἡ φωνὴ μὲν τὴν σκληροτέραν
εἰρωνεῖν. Τῆς μέθης η γυναικεία μόνον ἐκ δειλίας
πρὸς τὸ ὑπερρυπικὸν αὐτὸν φάσμα διασπάται, ἐνῷ
ὁ ἄλυχος ὅγκος τῆς θλητῆς παρουσιάζει νεφρὸν τὴν
καρδίαν, ἀνάλγητον καὶ σκλετώδη. Τὸ φάσμα
προσενεῖ τὸν μεγαλήτερον τρόπου, ἡ δειλία παν-
ταχύθεν ἔξαπλοῦτον τοῦ ἑπάτου ἡ μαργηὶ τε ἀρά
γε ἐκεὶ νὰ ζητῇ; Τρομερὸς εἶναι ἡ εἰκὼν ἐκείνη, δι-
ταν τὸ φάσμα. Ζητεῖ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν
τῆς ἀκοῆς τοῦ ὑποχυζοῦς εἰς τὸν κρότον ἐκείνον,
τὸν ὄποιον προσενεῖ ἡ κατακτητὴ τοῦ ρεπέτρου του
μὲ τοὺς στήλους αὐτοὺς τῆς εἰρωνείας καὶ τοῦ
τρόπου.

«Χορεύετε τάρα

· Κ' οἱ τρόμοι σᾶς φθάνουν.

· Εσήμανε η ὥρα

· Ποῦ ἐγώ θὰ χαρῶ.

· Ακοῦτε ἐγών μόστο;

· Τὴν κάρα γου φτώχευτο.

· Άριστος με πρώτο

· Σὲ τὸν πλεύσιο χορό.

· Οταν δὲ ὃ δίλος ἀφίγειται ὅτι διὰ τῶν ιδίων
χειρῶν του ἀντικεῖ τὸ μέρος ἐκείνο τῆς γῆς, ὅπου
καὶ τοῦ πλουσίου ἡ χρέα σιγάζει καὶ τοῦ πτωχοῦ
ὁ θρῆνος δίνει ἀκούται, ὅπως στιγματίσῃ αὐτόν,
οἱ στήλαι αὐτοὶ ἀποκαλύπτουν τὴν φρίκην μὲ τὰ
σκοτεινότερα χρώματα.

· Πείτε ἔθγον τ' αστέρια,

· Λιγρὸς ἀπ' τὴν πείρα.

· Μὲ τοῦτα τὰ χέρια,

· Ποῦ ἐτρέμαται φρυγτά,

· Μὲ τρόμο κρατεῦσο

· Σφραγτὰ τὴν ἀστέρα,

· Νὰ θάψω ζητοῦσα

· Τὰ πέρτε παιδιά.

· Βίς ποιὸν κάτοπτρον ἡδύνατο νὰ διέλθῃ τὸ δι-
ραμα τῆς ὄδηγης πλέον ἀπαλίσιον, ραχῶδες, αἰμ-
φυρτον, ὥστε ὃ δίλος πειναλέον πατήρ νὰ σκάπτῃ
διὰ τῶν χειρῶν του, ὅπως ἐναποθέ-
ται ἐπὶ τῶν χειλέων του τὸ θανατηρόν φίληρα.

έκείνην, εἰς τὴν ὑποίσαν ἐδωσεν αὐτὸς ζωήν; Ισως
ἡ εἰώνων αὐτὴ παρουσιάζει πλέον ἡ διθύλιον τὸν ζευ-
θρωπον, ἀλλὰ καὶ πάσου λέγει τὴν ἀληθείαν!
Στιγμὴν ὑψίστας ψυχολογίας εἶναι ἐκείνη, δι-αν τὸ
φάσμα προσκαλεῖ τὰ φάσματα τῶν τέκνων την,
ὅπως διλογεράσσωσι εἰς τὸν πλούσιον χορόν.

· Εδώ ὁ ποιητὴς χρέασσε μίαν γραμμὴν ἴσχυ-
ροτείαν φρεγκες, ὅπως διυηθῇ νὰ πληστὸς τὴν συ-
νείδεσιν, ὅπως ἐπιτελεῖται μία μετάνοια: ἀλλ' εἰς
μάτην μόνον ὁ τρόμος συγκινεῖ τὰ πλήθη, ἡ με-
θυομένη ἀρδία πικάπτει. Τούτη ἐπικλείεται νὰ
παύσῃ καὶ αὐτὸς ὁ τρόμος, ὅπως τὸ συμπέσιον ἀ-
ναλαβῇ τὸν πρώτερον του γαλήνην, ὅπως τὰ πε-
ναλέα τέκνα ἀπόλαυσωσι τὰς στιγμὰς: τῆς ἡδο-
νῆς, ὡς φάσματα ἐν τῷ συμπόσιον φέρειν τῶν ζών-
των καὶ νεκρῶν. Εἰς εκμιδενισμὸς ἐδῶ ἐπιτελεῖ-
ται, διπλῇ ἀποσύνθετῃ μιαφάνεται, ὁ ἐκρυπτόμενός
του ζώντος καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ὑποδού πτώματος,
τὸ ὄποιον ἀκούρια κινθίζεται τὸν πόνον, καὶ ὡς
μία κατάρρα εἶναι ἀντηίει, ὅπως φανερώσῃ ὅλην τὴν
κατάπτωσιν τοῦ ἐφρύσου.

· Εἰς τὰς Ραφφοδίας τιν ὁ δραματικὸς, ἡ θρωπὸς
τῆς ἐποχῆς μας τόσον ἐκεῖνει διαφανεῖται, ὥστε μάς
δημιεῖ, μάς θερμαίνει, μάς ἀπογοτεύει, μάς κά-
μπνει νὰ καταράμεθα καὶ νὰ κλαίσουμεν αιματόσχον-
τες. · Ο Συλογόπος τοῦ διδύμου διὰ τῆς ἐργασίας,
ἡ δυστυχία παντοχύθεν τὸν κεραυνώνειν κατα-
σκευαζεῖ ὁ δίλος τὸ φέρετρον τοῦ τέκνου του καὶ
τὸ σύνολον τῆς ραφφοδίας ταύτης μαργεῖν διὰ τὸ
μελαγχλικὸν ὑφος, οὐχὶ τὸ κλαυσμηρόν, ἀλλ' ἐ-
κείνο τὸ ὄποιον ἀποκαλύπτει διῆλη τὴν γαλήνην
τῆς ὑπομονῆς, ὅποιος ἐνίστηε ἐκδηλοῦσται ἀδύνα-
τος φέρεσθαι ἐν δάκρυι τοῦ ποτηλῆν ἐπὶ τῶν βλεφά-
ρων καὶ ἀλλοτε τὸ μείσικα τῆς ἐπίδημος, οὐχὶ τὸ
ἐνθυσιασμὸς, ἀλλ' ἐκείνο τὸ ὄποιον μετέχει μάς
ἀμφισσόλας καὶ μάς βεβαίστηκες. · Οταν τοῦ θα-
νάτου ἡ μορφὴ ἐκεὶ διαφέρεται, ὁ στήχος γίνεται
σκληρότερος, ἀλλ' ὅταν τὸ μακρὸν βρέφος δέχεται
τὸ θανατηρόν φίληρα, πλέον καὶ αὐτὸς ὁ ἀμε-
λικτος ἔξουσιαστης σέβεται δῆλην ἐκείνην τὴν βρε-
φικὴν ἀγνότητα καὶ σχέδειν μὲ δειλίαν ἐναποθέ-
ται ἐπὶ τῶν χειλέων του τὸ θανατηρόν φίληρα.
· Μίαν εἰκόνα σφριγώσης στοργῆς παρέχουν οἱ τε-
λευταίτοις στήχοι. · Ο πατήρ κατάκοπος: Ζητεῖ ὀλ-
γην ἀνακούσιον εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς οἰκογενείας,
μίαν κραυγήν.

("Ἐπεται συνέργεια")

· Η μάτη παίρνεται μὲ τὴν πλέον ιδεώδην πραγ-
ματικότητα. · Η φωνὴ της τρέμει ἐπὶ τῆς ἀγάπης,
φιλονιμένη μάτηας ἔξυπνήτη τὸ τέκνον της. · Ο πα-
τήρ μὲ τὸν φλυγερώτερον πάθον κύπεται νὰ τὸ ἐν-
αγκαλιθῇ, ἀλλ' ὡς παράξιμων ἐντάπθεται ἐπὶ τοῦ
φιέτρου τὸ νεκρόν τέκνον.

· Σκέψεις γελώντας τὰ τάχικα λίστας,

· Στὸ κρεβατάκι γρά νὰ τὸ βάλῃ.

· Σὰ φύλλο πρέμει, φριγτὰ φωνάζει,

· Νέκρῳ τὸ στήργει μεσ' στὴν ἀγκάλη,

· Καὶ ἄντε στὴν κούρια, τρέμει, παγώνει,

· Μέσα στὴν κάσα τὸ σαβαγνάνει!

· Μὲ τὴν μεγαλοπέραν ταχύτητα διαγράφει τὰς
εἰκόνας εἰς τὰς Ραφφοδίας του. · Η ταχεία αὐτὴ ἐ-
ξέλιξις μόνον εἰς τὸν μεγάλους μύτας τῆς τέ-
χνης παρατηρεῖται εἰς τὸ εἶδος τῆς ποιήσεως ταύ-
της. Αιθέριον κάλλος περιβάλλει τὸ Μυστήριον,
πούην, τὴν ὄποιαν δὲν ἀντικαίσει τὸν πόνον, καὶ ὡς
μία κατάρρα εἶναι ἀντηίει, ὅπως φανερώσῃ ὅλην
γονικιστικήν καὶ μίαν προσευχήν. · Τὸ γήινον δράμα, σὲ
τὴν λυρική ταύτης ποιήσεως τοῦ δράματος τοῦ
ποιηταρίας αὐτοῦ τελείται ἐπὶ τῆς γῆς, νομίζει
τις διὰ τὸ Μυστήριον δὲν ἀντικεῖται εἰς τὸν κόσμον
αὐτοῦ διὰ τὸ μυστηριώδες τῆς ἐκφράσεως καὶ τὸ
βαδίσμα τῶν στήχων, εἰς οποτεσδεν τοῦ ποτηλοῦ
γονικιστικήν καὶ μίαν προσευχήν. · Τὸ φέρετρον τῶν
τείχης παρίσταται ἐπει, ἀποκαλύπτοντο εἰς τὸν δι-
φθαρμούντος μίαν εἰκόνα, ἡ οποία δικτύωσι
της μαγεύει τὰ πλήθη. · Μία ἐξωτερική λάχτεια περί-
στασης παρίσταται εἰς τὸν δικτύωσι της μαγεύει τὰ πλήθη
της μαγεύει τὰ πλήθη. · Μία έξωτερη λάχτεια περί-
στασης παρίσταται εἰς τὸν δικτύωσι της μαγεύει τὰ πλήθη
της μαγεύει τὰ πλήθη. · Μία έξωτερη λάχτεια περί-
στασης παρίσταται εἰς τὸν δικτύωσι της μαγεύει τὰ πλήθη
της μαγεύει τὰ πλήθη.

ΤΟΚΑΛΤΙΚΟ ΔΕΚΑΡΙ

Δέρ ξενόρα πάς γελάστηκα κ' εἶπα σὲ μᾶλα κοπέλα
πόλις ήθελα γὰν σουβενίρ νὰ μοῦ χαρίσῃ κάτι·
έπειον δουλούδι, μηδὲ κλωστή, μηδὲ τρίχα η κορδέλλα,
η τραχηλίδας κομμάτι.

Τὴν ἀγαπούσαν τρομερὰ περίποιαν ἔτα χρότο
καὶ ἡταν τίκτος σχεδόν, θαρροῦ, εἰς ἀραιότερο
νὰ τὴν ζητῇ γὰν σουβενίρ δέρα δουλούδι μόνο,
ἔτοι καὶ μαραμένο.

Κ' ἐνῷ τὰ τέτοια μηδὲ μικρή καὶ τιποτέρια χάρι
δις καὶ αὐτὸς τῆς ἔψυχα τὰ δάδεκα βαργέλια,
ἔτεινη ἔτα κάλπικο μοῦ τίταξε δεκάρι

καὶ ἀρχισε τὰ γέλατα !

"Άλις

"Ἐγ Κερασοῦται.

Η ΜΑΘΗΤΕΙΑ

I.

— Ιάκωβε εἴμαι εύτυχής . . .

Ἐντὸς τοῦ πλαισίου ὅπερ ἐσχημάτιζε τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον τὸ βλέπον πρὸς τὴν μυροβόλον ἑξοχὴν ἡ νεαρὰ κάμπηστα Δεριώ ἔκλινε τὴν ξανθήν της κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἄμφω τοῦ συζύγου της.

— Αλήθεια Θρησία μου ; ηρώτησεν ἐκεῖνος.

— "Ω ! ἀληθέστατον ! Δέν τὸ βλέπεις. Κάθε πράγμα ἐν τῇ ζωῇ μ' εὐχαριστεῖ· πᾶν δι, τι ἀπὸ σου προέργεται εἶναι καλόν.

Οι ὄφθαλμοι τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἤσαν θιωπευτικοί.

— Εἶσαι ὑπερβολική· ὄντερπολεις τὴν ἐσπέραν ταύτην πρὸ τοῦ περικυκλοῦντος ἡμᾶς περνοτάτου τοπείου, ἐκ ταύτης τῆς ἡρεμίας τῶν ἀντικεμένων . . .

— "Οχι· η ἡρεμία ἔγκειται ἐν τῷ βάθει τοῦ ἀταράχου πνεύματός μου, ἐν τῷ μυχῷ τῆς εὐχαριστημένης μου καρδίας.

Διετί γίνεσται τόσουν οκεπτικός, διταν σὲ ὄμιλῶ περὶ εύτυχας ;

— Δέν πιστεύω εἰς αὐτήνευκόλως.

— Διατί ;

— Διότι αἱ γυναῖκες θλαι εἶναι πλάσματα

τέσσον μυστηρώδη, ὅπειον πολὺ δύσκολον εἰς ἡμᾶς νὰ τὰς ἔννοησωμεν κατὰ βάθος μὲ τρόπον ὥστε νὰ πραγματοποιήσωμεν τὸ ἴδεωδές των . . .

Διὰ τῆς ροδίνης χειρός της τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα.

— Σιώπησε, κακὲ σύζυγε. Εἶσαι ἀπαισιόδρων ψυχολόγος. Ή ίδική μας εὔτυχλα, παρατηρεῖ, Τάκωβη, δὲν σύγκεται εἰς μέρια πρᾶγμα, εἰς ὅλην ἐκ μέρους σας, ἀλλ' ἀγάπην σταθερά, οὐδέποτε ἐλαττούμενην.

— Πάραρχουν ἐν τούτοις ἀνδρόγυνων ἐργάζονται, εἶπεν ὁ κύριος Δεριώ μειδιών, χαρδρίγυντα τὰ ὄποια οὐ πορέρουν.

— Διότι δέν ἔχαπάνται εἰς λικεινώς.

— Τίς ηξεύρει ; . . .

Ο ιδιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν του, ἡ ἐσπέραν ἡτο μαργευτικωτάτη ἐσπέρα Σεπτεμβρίου. Ἐπὶ μακρὸν ὁ Ιάκωβος ἡσπάσθη τούς ξανθούς βοστρίχους τῆς νεαρᾶς του συζύγου, καὶ μετὰ μικρὴν σιωπὴν :

— "Εχεις δίκιον εἶπε, καὶ ἐγὼ ἐπίστης εἴμαι ἔντελος εὐτυχής.

II

— Ήτο ἀληθές. Μετὰ πάροδον τριῶν ἐτῶν συζύγου βίου, οὐδέποτε νέφος τι ἐπεσκιάσε τὸν εὖ-χαριν καὶ ἡρεμον βίον των.

Ο κύριος Δεριώ ηξεύρει νὰ συμβιβάσῃ τὸν χαρακτῆρα του μὲ τὰ φαντασιώδην χαρακτῆρα τῆς Θρησίας, τὸν πλήρη νεύμων καὶ αἰσθήματος.

Οι περικυκλοῦντες αὐτοὺς ἡπόρουν διὰ τὴν ἀρμονίαν μεθ' ής έξους Βεβαίως αἰτία ἑριόδος οὐδέποτε θ' ἀνεφάνετο μεταξύ των.

Ο Ιάκωβος ἀπὸ μικρῆς ηλικίας ὁρφανός, διῆλθε δῆλην του τὴν νεύτητα ἐν ἀπομονώσει. Ἡτο πνεύμα ἀνήσυχον, παράδεξον, ἐρεθίζομενον συγχάκισε καὶ εύκόλως.

Απ' ἐναντίας ἡ νεαρά του συζύγου ἡτο μία χαριτωμένη κουκλα, συνειδισμένη νὰ ἡναι πάντοτε δεν τικετείνον τῶν θωπειῶν δῆλων τῶν οίκειων της, ἀγνοοῦσσα διστελῶς τὰ τοῦ βίου.

— Σοι πρέπει ἔνας συζύγος ἐπὶ παραγγελίῃ τῇ ἔλεγεν η μήτηρ της.

Ο κύριος Δεριώ, τὸν ὄποιον συνήντησεν ἐσπέραν τινὰ ἔντι αἵριστοκρατική ἐσπερίδη καὶ μὲ τὸν ὄποιον ταχέως ἐμνηστεύθη, δὲν ἦτο ἐπι-

παραγγελίῃ· ἀλλ' ἦτο πράγμα ἀπτόν, τετελεσμένον ὅτι τῇ ἡρμοζεν ἱκαίρετα.

— Παρατηρεῖτε ἔλεγεν ἡ Θρησία εἰς τὰς φίλας της, τὸ μέγα μιστικὸν τοῦ νὰ ἡναι τις εὔτυχης . . . εἶναι τὸ ναλαρμάνη σύζυγον, τοῦ ὄποιον ἡ καρδία εἶναι ἀγνή, μὴ ἀγχηπτάτη ἀλλην γυναικί εἶναι τώρα καὶ ἡ ὄποια νὰ ἡναι ἀκριβαία στην ὄπισθιοθευλίας, οὐκει συγκρίσεων; καὶ θένει θλιψεων.

Διατί εἰς γαραντήρες μας νὰ συγκρουσθῶσι; Αἰσθηματα ὅτι ὁ Ιάκωβος ἔννει τὰς ίδεας μου, ὅτι εἶναι δὲ ἐμὲ εἰς φίλος ἀφωτιωμένος, εἰς οὐνιροφός ἐν τῇ ὑπάρξει μου καὶ εἰς κύριος ἐπίστης ἔξιος νὰ ὑποφέρῃ τὴν φυσικὴν μου ἀδυνατίαν. Εἶναι πρότυπον συζύγου καὶ σᾶς εὔχομαι ἔνα παρόμιον.

III

— Ημέραν τινά, κατὰ τὴν ὄποιαν ἡ κυρία Δεριώ εἰσηλθε μετά μιας τῶν ἐξαδελφῶν της εἰς ἀγοράν τινα διοργανουμένην χάριν φιλανθρωπικού σκοποῦ ὑπὸ τοῦ ὄρφων τοφείου τῶν Τεχνῶν, συγκέντρωσιν, εἰς ἓν συνέρρεε καὶ ὁ κόσμος ὁ ἐκλεκτός καὶ ὁ κόσμος τοῦ θεάτρου, διέκρινεν εἰς ἓν τῶν λογιστρίων τῶν μᾶλλον περικυκλοῦμένων ὑπὸ πλαστῶν, τεράποντων μελαγχογρονήν μὲν ὀπριστάτην κατατομήν καὶ ἐξένως ὠράτους.

— Θεέ, τίώρασι γυνή ! δὲν ἡδυνήθη νὰ μὴ φυθησίσῃ. Ποία εἶναι δρά γε;

— "Αλλ' εἶναι ἡ δεσποινής Λίνα Βερνέλ, τοῦ Γελλικοῦ θεάτρου.

— Ακριβῶς πολὺ πλησίον τῆς Θρησίας ὄμιλος νέων ὄμιλεις περὶ τῆς καλλιτέχνιδος.

— Χαριεστάτη γυναῖκα, εἶπεν εἰς ἔξ αὐτῶν καὶ διαγωγῆς ἀνεπιλήπτου.

— Καὶ τώρα περιστότερον, εἶπεν ἔτερος.

— Τί θέλεις; νὰ εἴπεις;

— Δὲν τὸ ηξεύρει ! εἶναι δράμα ὁ βίος της.

— "Αδύνατον !

— Μάλιστα εἰς μέγας ἔρως δι· ἔνα ἀνθρωπον τῆς ἀριστοκρατίας, ὁ ὄποιος ἐπίσης ἦτο τρελλός δι· αὐτήν, ὁ ὄποιος τὸ πάν θά θίνεται, ἵνα τὴν καταστάσην εὐτυχῆ, δι· ὄποιος θά τὴν ἐνύμφευτε ἀκριψη καὶ ὄποιος τὴν διατηρεῖ.

— Τοῦτο εἶναι παραδόξον !

— Παρατήρησε τὴν μελαγχολίαν τῶν ὄφθαλ-

μῶν της, τὴν ὄποιαν διετήρησεν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ χωρισμοῦ των τέσσαρα ἔτη θά συμπληρώθησεν δέοντον.

— Διατί αὐτὴ ἡ ὁρίζει;

— Κανέλς δὲν ηξεύρει. Ήθωνάς ἐξ αιτίας τῶν ἀνωμαλιῶν τῶν γαραντήρων των, οἱ ὄποιοι δὲν συνεφάνουν. Ο ζυθρωπός οὗτος τὴν ἐλάττερες, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐνόσησεν.

— Καὶ ποιος εἶναι αὐτὸς;

— Ο κύριος Δεριώ ..

IV.

— Η Θρησία ωγάπισε· ἐπανεκτήσασα ὅμιας τὴν ψυχραμίλαν της, καὶ κυρία ἔστις γενομένη παρὰ τὸν κτύπον, δηλαδεῖν ἐν τῇ καρδίᾳ, ἔσυρε τὴν σύντροφον τῆς πρὸς τὴν ἐξεύδον.

Μόνον καθ' ἣν στιγμὴν διεσκέλιε τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, στραφεῖσα παρατήρησεν ἀτενῶς τὴν Λίναν Βερνέλ.

— Τί ! ο Ιάκωβος ὡγάπισε τὴν γυναικα ταύτην πρὶν αὐτῆς, τὴν ἐλάττερες μάλιστα εἴπον . . .

Ο ποιός διάλυσε τῶν ὄντεων της ! Οὐδὲν θήθηλησε νὰ τοῦ ἀποδεῖῃ, ίδιως ἀπέρυψε τὴν λύπην της, επιφύλασσομένη νὰ σπουδάσῃ περιστότερον τὸν ἀνθρωπὸν αὐτὸν, δι· ὄποιος τόσον καλῶς ἀπέκρυψε τὸ παρελθόν του, θέλουσα νὰ εἰσχωρήσῃ μέχρι βάθους εἰς τὴν καρδίαν ταύτην, η ὄποια εἰσέσθη ἀφήσασα αὐτὴν νὰ πιστεύῃ. οὗτοί δὲν ἔσχε παλαιούς η δι· αὐτὴν καὶ μόνην.

Οι ὄφθαλμοι ὅμιας τοῦ Ιάκωβου ἐδέικνυν πάντα τὴν αὐτὴν σταθερότητα, ὄμιλους πάντοτε εἰς αὐτὴν μὲ τὸ ίδιον ἐρωτικὸν αἰσθήμα.

— Ήλουσα φαινειντερον, οὗτοι τὸ παλαιόν τοῦ μυθιστόρημα τῶν ἐπιληξεων ὄλοτελως καὶ ἐξηλεύην χωρίς νὰ ἀφήσῃ οὐδὲν έχην.

Κατόπιν μερικῶν κρυπτῶν δακρύων, η Θρησία ἐσπόγυσε τὸν ὄφθαλμούς της.

— Ή ολα ταῦτα ἐσκέψη, βαζόουσα τὸν ἀστόν της νὰ μειδιάζῃ, τη πειράζει ; Τὸ ούσιων δεῖ τὸν καταστάσην εὐτυχῆ, δι· ὄποιος τὸν διατηρεῖ. Εἶναι δέν θεοιστήρες της νὰ μειδιάζουν τὸν καταστάτη δι· αὐτὸν. Τὸ παρελθόν δὲν μὲ ἀπο-

Πλὴν ἐν τῷ μυχῷ τῆς καρδίας της ἀκαταμάχητος περιέργεια ἔζηγειρε τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ γνωρίσῃ αὐτὴν τὴν γυναικα, νὰ τὴν ὁμιλήσῃ, νὰ μάθῃ πῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὁ τόσον καλός, τὴν ἔκκρεμ νὰ ὑπορέῃ.

Καὶ ἡμέραν τινὰ λαβούσα θάρρος μετέθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καλλιτέχνιδος.

V

— 'Αναγγείλατε . . . τὴν κυρίαν . . . Περέν, εἰπεν εἰς τὸν θαλαμηπόλον καὶ προσθέσατε διερχομέναι διὰ μυθήματα.

Τὴν εἰσήγηγεν ἐντὸς μικρᾶς αἰθουσῆς κομψῆς, μετὰ πολλῆς χάριτος ἐπιπλωμένης καὶ πλήρους ἀπὸ ἀ.θ.

'Επερίμενε μετὰ πυρεσσούσης κεφαλῆς, μετὰ παλλούσης καρδίας.

'Εδω ἥρχετο ! ἐσκέψθη . . .

Καὶ ἤρριψε βλέμμα ἐπὶ δῶλων τούτων τῶν κυριοτεχνημάτων, τὰ ὅποια ἐγνώρισε καὶ ἔκεινος, καὶ ἐκ τῶν ὅποιων ἵσως μερικὰ προσήρχοντο ἐξ αὐτοῦ τοῦ ίδιου.

Τὶ οὐδὲ λέγεν εἰς τὴν δεσποινίδα Βερνέλι καὶ μὲ ποιὸν δικαιώματα ; Τὶ οὐδὲ ἐπήρχετο ἐν τῇ ζωῇ της;

Αἱ δύο αὐτῶν γυναικεῖς δὲν θὰ ἔμενον βεβαίως πάντοτε ἀγγωστοῖς πρὸς ἀλλήλας.

Π. καλλιτέχνιν εἰσῆλθε.

Ἡ φυσιογνωμία τῆς ἡδο γλυκεῖται καὶ εἰλικρήνης, πλὴν περικεχαλυμένη ὑπὸ μελαγχολίας, μελαγχολίκης ἡ ὅποια ἐφάνετο, νὰ ἡτο συνήθης εἰς αὐτὴν.

Ἡ κυρία Περέν . . . μετὰ διπταζούσης φωνῆς ἐξῆγησ τὸ κλῖτον τῆς ἐπισκέψεως της, τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ μάθῃ ν' ἀποστηθῆται στήχους, νὰ ὑποδύνται κωμῳδίας, τοῦδ' ὑπέρ εἶναι τέχνη τόσον χρήσιμης πάντοτε.

Ἡ Λίνα Βερνέλι τὴν παρετήρει μετ' ἐπιπλήξεως.

— Χρήσιμος δι' ὑμές ;

— Ο βίος σύγκειται ἐξ ἀπροσέπτων δραμάτων, ἐνάντιον τῶν ὅποιων πρέπει τις νὰ γνωρίζῃ ν' ἀντιπελασθήῃ, νὰ τὰ ἀντιμετωπίσῃ . . .

— Υποφέρετε. λοιπὸν πολὺ, κυρία, διὰ νὰ ὄμιληται οὕτως ;

— 'Απ' ἐναντίας, εἰπεν ἡ Θηρεσία, εἴμαι εὔτυχης, πολὺ εὔτυχης . . .

Εἰς τὴν λέξιν αὐτὴν ἐπὶ στιγμὴν ρυτὶς ὁδύνης ἐφάνη ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς κωμῳδοῦ.

— Εἴμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας εἴπε.

VI

Ο καθηγητής δὲν ἔχει, περά νὰ ἔχεισθιαθῆ ὑπὸ τοῦ μυθητοῦ. 'Εξ ἄλλου καὶ κυρία Περέν ἥρχετο συχνὰ καὶ ὀλίγον κατ' ὅλιγον ἥρθαντο ὅτι καὶ καλλιτέχνις συνεδέετο πρὸς αὐτὴν περισσότερον.

Τοῦτο καὶ ἐπεθύμει νὰ κερδήσῃ ἥρχετα τὴν ἐμπιστοσύνην της, διὰ νὰ μάθῃ τὸ δόδυνόν μυθιστορημάτων τῆς ζωῆς της.

Ἡ γυνὴ αὐτὴ ἡτο ἡ ἴδια ὡς τὴν περιέγραψαν εἰς τὴν Θηρεσίαν, ἀνεπιλήπτου διαγωγῆς, ἔχουσα τὴν καθηγητήν συντρεπτικά μόνο παλαιοῦ πόνου, ἀργά πλέον δι' ἔκσιν.

Τὰ μαθήματα ἡδη παρετείνοντο εἰς συνομιλίας καταλανέσσαις εἰς οἰκείωτητα. 'Η Λίνα Βερνέλι ἡσθάνετο ἐστήθην κατατωμένην ὑπὸ τῆς χάριτος τῆς νεαρᾶς ταύτης γυναικός, εύρισκουσα ἀρκετάς περιπτώσεις κατατείκενουσσας τὸν χαρακτῆρα των δρυμοίων ἐν τῇ λεπτότητι καὶ τῇ εὔξισθησίᾳ.

— Εἴναι παράδοξον, ἔλεγε, πῶς ὁμοιόζηρεν πρὸς ἀλλήλας ;

Ἡ Θηρεσία ἵσως ἐδείχνετο ὀλιγώτερον διαχυτική, μὴ δυναμένη ν' ἀποθέλῃ τὴν καρδίας τῆς τούτην σκέψιν ὅτι ὁ σύζυγός της ἡγάπησε ποτε τὴν γυναικα ταύτην.

Μίαν ἡμέραν μετὰ τὸ σύνηθες μάθημα, βλέπουσα τὴν καλλιτέχνιδα περισσότερον τοῦ συνήθους μελαγχολικήν, τὴν παρεκίνητην νὰ ἔκμυστηρευοῦθῇ εἰς αὐτὴν ὅπως ἐλαφρυνθῇ ὀλίγον.

— Πρὸς τὴν οὐδένα ἐνδιαφέρει ἡ λύπη μου.

— Εν τούτοις . . .

— Ναί, μοὶ εἰσθε ἀφωσιωμένη καὶ θὰ ἡδύνησθε νὰ μὲ λυτηρήτε, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀνακενώ τὰς λύπας αὐτάς, ν' ἀνακκλῶ τὸ πένθος τοῦτο;

— Τὸ πένθος ;

— Τὸ δόδυνηρότερον ἐξ ὅσων δύστετανται, τὸν θάνατον πλάσματος ὑπάρχοντος ἐν τούτοις, τὴν ἀπόδεσην ἡδυτάτου ἔρωτος δίδυντος ὑπαρκείν εἰς τὴν ζωὴν μου, αἰτιθήματος θανόντος ἐν τῷ μυχῷ τῆς καρδίας μου, ἀποπτάτος ἐκ τῆς μεγάλης λύπης.

Εἴναι παράδοξον νὰ συναντᾶται τις, ν' ἀρέσκηται νὰ πετρῇ ὅ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον μετὰ τῆς ιδίας ὥρμης καὶ νὰ προσκόπτη.

Ο ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον ἡγάπησε ὡς πνεῦμα παραδόξου καὶ εὐερέτιστον, γενναῖον, ἀλλ' ἀδύνατον καὶ γενναῖον, καλόν, ἀλλ' ἐπομένουν. Ἡμην ἐνθραυστος μικρὸς κοῦκλας, ἀγνοοῦστος δόλοτελῶς τὰς ζωῆς, εἰς ἄκρον εὐαίσθητος.

— Η Θηρεσία μὲ συνεσφιγμένην καρδίαν ἐσκέπτετο δόπιας ἔγώ.

— Ο ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔμενην νὰ μὲ ἐνοτησῃ μὲ ἡγάπησεν, ἀλλὰ κακῶς μὲ ἡγάπησε.

— Καὶ τί ἀπέγεινεν; ήρωταν ή κυρίε Περέν.

— Εἴναι νυμφευμένος· τὸν λέγουν εὐτυχῆ. Τὸ πιστεύω, διότι ὁ φύσις εὐγενής. 'Επ' ἐμοῦ δύμας ἐξεπέλεσε τὴν μαθητείαν τῆς γυναικείας καρδίας. Πλησίον τῆς νέας του συντρόφου δὲν θὰ καταλαμβάνηται βεβαίως ἀπὸ τὰς ἔξαρφεις του, ἀπὸ τὰς ιδιοτροπίες του, ἀπὸ τὸν θυμούς του.

Τὸν μαθητείαν !

— Η δεσποινίς Βερνέλι ἐπρόφερε τὴν λέξιν τὴν ἀρμόδιουσαν, τὴν κυριολεῖξιν

— Αλλά, τότε ἐσκέφθη ἡ Θηρεσία ἡ ιδική μου εὐτυχία, ή ἀληθῆς καὶ ὑπερτάτη εὐτυχία ἐπληρώθη διὰ τῆς καταστροφῆς τῆς ἄλλης αὐτῆς καρδίας, πεπλασμένης, ὡς τὴν ιδικήν μου, διὰ τὸν ἔρωτα, βυκαλισθείσης ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὀνείρου . . .

— Αὐτὴ νὰ ζηλοτυπήσῃ διὰ τὸ παρελθόν, νὰ μυνισκήσῃ ἐναντίον τῆς γυναικός ταύτης, διότι ὁ σιγυρός της τὴν λέγειν ἀγαπήσει, ήκουσεν ἀνευμόσους τὴν λυπηρήν ἐκμυστήρευσιν τῆς καὶ τῇ ώμησην ὡς φίλη.

— Ήδύνατο νὰ τὴν μισήσῃ; Καθιστῶν δύστυχη τὴν Λίναν ὁ Ἰάκωβος ἐσπούδασε τὴν γυναικείαν καρδίαν καὶ ἀκολούθως ἤξειρε νὰ καταστήσῃ εὐτυχῆ τὴν Θηρεσίαν.

— Επιστρέψατε εἰς τὴν οἰκίαν της τὸ ἐσπέρας, ἡ Θηρεσία εὗρε γραμμάτιον προγηγηθὲν αὐτῆς, καὶ διευθυνόμενον εἰς τὴν θύμησσαν Δεριώ. Ἡτο ἐπισκεπτήριον τῆς δεσποινός Λίνας Βερνέλι, προσπλωμένον διὰ καρρύδος ἐπὶ ζηνθόδημης ρόδων εὐωδῶν, ἐπ' αὐτὸν δὲ ἦσαν γεγραμμέναι αἱ λέξεις αὐταῖς:

— 'Ανοίησα πολὰ εἰσόθε... . . . ξετε εὔτυχής ν. ('Εξ τοῦ Γαλλικοῦ)

Σπυργίδων Χοιστοφίδης

Ο ΣΥΡΜΟΣ

Απένταρα τζόσενα, ύποπτα φράκα, φρεούπλαικες ἀσπρες, κολλάδν πανταλόνια· φωλόγια, κραβάτες, τσιγάρα δύο πάκι, φιγουρά μοδάτη για σάπια λεμόνια.

Πουκάμισα, γάντια, κολλάριο φρατοί, μηδαμά δανεικά καὶ μὲ χρέον !

Ω! τί ποικιλία ! Κοντά σουρτουκάκια, μπαστούνια, καδένες, λορνιδόνια ἀπ' τὰ φίνα· κωλόνιες, λεβύντες, στρημμένα μουστάκια, τὸ πᾶν ἀλα-φράγκο, μιζέρια καὶ πείνα.

Λιτά τού συρμοῦ τὰ σπασμένα κομμάτια μᾶς φιθείρουν τὰ ηλίθια της ποικιλίας !

"Αλυς.

'Ερ Κερασούντε.

ΕΚ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΤΟ ΓΤΝΑΙΚΕΣ

(Συρέχεια ἡδε ἀριθ. 17)

Τῷ ἐδεικνύντι τὴν ἐσφραγισμένην καὶ σεσημασμένην ἡδη ἐπιστολὴν ὁ Δανιήλ ἔρμιψε μηχανικῶς βλέμμα ἐπ' αὐτῆς. Πρὸς μεγάλην ἐκπλήξειν αὐτοῦ ἡ διεύθυνσις ἔφερεν ὄνομα ἀνδρός. 'Αναμφισβολώς κακτικόν της Τουλούζης, εἰπε· ὅταν ήματες, διότι ἡ Λίνα η ἀλητή τρέπεται, εἰτα ἐμειδίκεσε—καὶ αἱ πλέον ἀσθόλοι τῶν γυναικῶν ἔχουσι στιγμάτας ριλαρεσκείας—ηρέστο πετρέφομα πεταξῦ τῶν δακτύλων τῆς τὴν ἔνοχην ἐπιστολήν.

— Εἴναι εἴς ἐκ τῶν καλῶν μου φίλων τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Τουλούζης, εἰπε· ὅταν ήματες, ὅτι ἀνεχωροῦμεν διὰ τὴν Ἐλλάδα, μᾶς ἔγραψεν ἐπιτηδεῖς καθηκετεύων δημως πολλῶν εὐωδῶν, ἐπ' αὐτὸν δὲ ἦσαν γεγραμμέναι αἱ λέξεις αὐταῖς:

— 'Ανοίησα πολὰ εἰσόθε... . . . ξετε εὔτυχής ν.

(Έπιπλαντος)

— Σεις λοιπός ἀνάλαμψάνετε τὴν φροντίδα ταύτην; ἡρώτησες ψυχρῶς ὁ Δανιήλ.

— Θεέ μου, νοί . . . Μᾶς ἀγαπᾶς πολὺ καὶ τοὺς δύο φίλων ὄμως, νὰ διμολγήσου διὰ τοῦ ἀξεδήλωσης πάντοτε κακοπαγίας διότι . . .

Ο Δανιήλ ήδυνατε νά πιστεύητε εἰς τὰ διά του Ἐν τούτοις εἶπε.

— Πρέπει νά θναι καποιος παλαιός συμμαθητής . . . Δὲν ἐνθυμοῦμει διδόου ἀρχά γε τὸ δόνομά του; . . .

Τὴν φορὰν ταῦτην ἡ Ἀλίκη δέν ήδυνθήη νά συγκρήτησῃ τὸν γέλωτα.

— Νομίζω ότι ἀπερούτησεν ίκ τού διεπικαλεούν διξιά δύμας ἀκριβῶς ταυτοχρήνως πρός δύμας . . . Δὲν σᾶς εἴπον νομίζω τὴν ἡτοίκιαν του είναι ὅγδοηκοντα ἑπτῶν.

‘Ο Δανιήλ ὥχρασε.

— “Ω! μέν ἐνεπικάτε, εἶπε. δὲν σᾶς ἔνδυτα τόσον κακήν . . . προσέθεσεν εῖτα μειδιών, δύτας μετεικήσῃ τὴν ἦν ἐνέχει πικρίαν ἢ μομφή του.

Αὐτὴν προσήλωσεν ἐπ’ αὐτοῦ τούς ἐκπεπληγμένους καὶ ἐλαφρούς είστει διθύλημούς της. Ἐκείνος δὲ ήθωνθήτη έχυτον εὐ· υχῆ, διότι ἡθέλησε νά τον ἀμπάξῃ, νά τὸν κινήσῃ εἰς ζηλοτυπίαν ἵως . . .

‘Επὶ τῇ σκέψῃ ταύτῃ ἡ καρδία του ἐσκίρτησε προσεπάθησεν ὑπέντειπη πρὸς ἑαυτόν.

— Οὐδὲν δικαίωμα ἔχω ἄπ’ αὐτῆς . . . πλὴν ἐρώτησης τις τῷ ἔκει τὰ χειλά.

— ‘Αληθεύεις ἐκεῖνο, ὅπερ μοι ἔλεγε πρὸ διλίγου ὁ Γεώργιος; . . . ἡρά γησεν ἀποτόμως. Ἐφρονεῖτε πρόγυματι ότι ἡ συναναστροφή . . . ἀμφοτέρων ὑμῶν ἡδύνατό ποτε νά μοι φρυγή ξυιερά; . . . Τὸ ἔφορεντε, εἶπέτε; . . .

— Κέκιως . . .

‘Η Ἀλίκη, ταραχήσεις καὶ εἰς διμηχνίαν περιελθοῦσα, ἡθιάνθη αέρηντης ότι δέν ὠρέλεναν φευσθή.

— Τώρα δὲ τὸ φρονεῖτε;

— Ω! τὶ τριφέρότητα ἔκφραζεν ἡ φωνή του! Σωρὶς νά τὸν ἀτενίσῃ, ἡ Ἀλίκη ἔκινης τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπίνηνης σιγά σιγά.

— ‘Οχι, δέν τὸ φρονά πάλεον . . .

Μίαν εἰσέτι φοράν ὁ Δανιήλ εἶχεν ἐκτεθῆ πέραν τοῦ δέντρου, μίαν εἰσέτι φοράν διηρυτάτῳ περιτρομος. «Τι είπον; . . . τι ἔπρεψε; . . .» Δάκτυλος τις ἀνυπόμονος ἐγιψεν ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς αἰθούσης, ἡ ἀγχθή μορρή τοῦ Φρενέλ ἀνεφάνη μέ τηρίν πεπλετισμένη ἐπὶ τῆς δέλου.

— Σπεύσατε ν’ ἀνέλθητε ἐπὶ τῆς γεφύρας, ἀνέρχεσθε, θά μας φέρουν τὸ τέλον, ἡ θάλασσα είναι λαμπρά, καὶ πλήθις δελτίων μῆς παρακολουθεῖ.

XII

Αἱ Ἀθηναὶ εἶχον ἥδη λάβει θέσιν ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἀναμυνθεων. Οἱ Φρενέλ ἐπέστρεψε καθ’ ἐκστην εἰς τὸ λύκειον μέ τὸν σάκκον ὑπερφροτωμένον βρέλλων, τὸν δέ νῦν πλήρη ἴδεάν νέων περὶ τοῦ ςχηκού κάλλους καὶ περὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ἑλλήνων. Η ‘Αλίκη ἥτο πολὺ ἐπισχολημένη.

Δις τῆς ἐδομάδος, τὴν πρώταν, διέσχιζε τοὺς Παρισίους ἐπὶ λεωφρεῖον, ὅπωις ὑπάρχη καὶ διορθῶσῃ ἰχνογραφήματα ἐν τινὶ δημοκρητικῆ σχολῆ. Τὴν μετακεστηρίχιν ἐδέλευτο παρ’ αὐτῇ κοράσιν τι ὠχρῶν καὶ μορδύνουν, τὸ ὄπιον προσπέσθει νά παραπούεσθε, εἰς ἐξεπάσιες προβληματικάς. Τὸ ἐπέρας ἀνεθέωρε τὴν τελευταίαν της μετάρχωσιν, ἐμουσούργει ὀλίγον μετά τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ ἐξανενθίνειν ἐνίστε νά μεινῃ ἀκίνητος μέ τὸ δύμα ἀτενῶς προσπλωμένον, τάχιστα ἀνετινάσσετο, μὴ θέλουσα νά διολογήσῃ εἰς ἐχυτὴν ὅτι εἶχε ρεμβάσσει ἐπὶ τι ἢ ἐπὶ τινα . . .

‘Ο Δανιήλ ξῆ μόνος ἐν τῷ οὔκι του κατὰ τὴν ὁδὸν Βενιώ. Εύθους ὁς ἐπέστρεψεν, ἐνόμισεν ότι εἶχε λησμονήσεις καὶ παραστάσεις. Ο γραμματεὺς καλλιτεχνικῆς τινος ἐταίρως εἶχεται παρ’ αὐτοῦ διαλέξειν καὶ ὀπτώριον, «ἐπὶ θέματος τυνος τῇς ἀρσενικέσ του.»

‘Ηράταο ἀναδιφῶν τὰς σημειώσεις καὶ τὰ ἔγγραφα, τὰ ὄποια εἶχε φέρει ἐξ Ἑλλάδος. Ο ὀπτώριος ὅμως ἥτο μακράν ἀκόμη, ὅπότεν δὲ ἀκάθητο πρὸ τοῦ γραφείου του πλησίον τοῦ ἀνοικοῦ πτυχίου, αἱ γείτονες αὐτοῦ καστανάνται τῷ ἥταν κακαὶ σύμβουλοι. ‘Ηράτη ἡ σκιά τῶν φύλλων κινούμενη ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ χάρτου, ὥστε θωπείς φίλου, διπα στρώση τὰς σκέψεις του καὶ τὰς ἐπιναφέρης εἰς σφαράς ἀπηγορευμένας, ἔνθα ἀκουσίων αὐτοῦ παρεδίδετο εἰς δύσμηντρας ἐντρυφθείσεις. ‘Ανεπόλει τὴν Ἀκρόπολιν, τὰ Μέγαρα, τὸν τῆς ἐπιστροφῆς διάπλουν . . . Τώρα ἀκόμητη ἡ Ἀλίκη εὐρίσκετο ἐκεῖ, ἐγγένετα, καὶ μόνον ἡ ἰδία αὐτοῦ θέλησης τὴν ἀπεγκάριζεν ἐπ’ χώτοι. Δὲν τὴν εἶχεν ἐπανίθει. εἴλυσα δινατόν νά τὴν ἐπανίδω χωρίς νά τὴν ἀγκασθῶ; . . . νά τὴν ἀγκασθῶ χωρίς νά τὴν τῷ εἴπω . . . καὶ χωρίς νά με ἀγκασθῶ . . . διντί νομίζω διτὶ καὶ ἔκεινης ἐπίσης μὲ ἀγκασθῶ . . .»

‘Η Μαρή τῷ ἔγγραφε ταχτικῶς καὶ πιστῶς ὁμοίει περὶ προσεχούς ἐπιστροφῆς χωρίς δύμας νά

όρση ἡμερομηνίαν ἡ μάτηρ της ἥτο καλλίτερα, δηλ. τόσον κακλά· ἐκάστη τῶν ἐπιστολῶν της ἥτο διὰ τὸν Δανιήλ ὧδεις αἰχμὴ βελόνης ἐντὸς πληγῆς δξίας. ‘Απαντῶν προσεπάθει νά γράφῃ μεγάλους χαρακτήρας καὶ νά μεταχειρίζηται ἀπλούν λεξιλόγιον. Κάποτε ἐμέμφετο ἐκυποῦ, ἐπὶ τῷ ὅτι ἐξεμεταλλεύετο τὸν ἀμάθειαν τῆς ἀτυχοῦς κόρης· τὸν παρελθόντα μῆναν ὑποπευμένος ότι αἱ γεγραφικαὶ γνώσεις περὶ Ἀθηνῶν ἥταν ἀρκεῖσιν ἀδριστοῖς, εἶχεν ἐπιμελῶς· ἀποφύγει νά τῇ εἰτη ὅτι θά διηρέτο ἐκ Μασσαλίας, ἐκ τοῦ φύσου μὴ ἔλθῃ καὶ τὸν ἀσπασθή κατὰ τὴν ἀπόθεσην.

Πρώτων τινά, καθ’ ἧν στιγμὴν ἐκήρχετο τῷ ἐπεδόθη τὸ ἔκην τηλεγράφημα. σ.Μήτηρ ἀνηρπάγην νέας κρίσεως φίλων μεθάριου, πέμπτην, ἐπὶ τὰ ἐσπέρας· «Ἐπανέγνωσε δις. Εἰς τέλειες μάτηρ ἀνηρπάγη, ἔσχε τρομεράν ράγωνταν φοβηθεὶς μήπως ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἰδικῆς του μητρὸς ἀναγκαστήσας πρὸ ματρός ἐδόμαδός εἰς τὸν Πόρον. ‘Οταν ἐνέπησεν, ἀνέπνευσε κατὰ πρώτην «Δέξη τῷ Θεῷ, δὲν είναι παρά μόνον τοῦτο | . . . Ἐπιστρέψει τὴν πέμπτην . . . ἀπὸ τώρων.» Τὸ μέτωπον του ἐπεσκιασθή ἐκ νέου. ‘Η μόνωται ἀντὶ τῆς Ἀλίκης ἥτο ἀρκετάς θλιβεράς, ἀρκετά ἐπαχθῆς ἡ παρουσία δύμας τῆς Μαρῆς, τὸ διηνεκές φεῦδος, ἡ παρθένα τοῦ συζυγικοῦ βίου. . . Μεγάλη διαθεμία τὸν κατέλαβε. ε’ Εμπρός, πρέπει, ἀφοῦ αὐτὴ είναι η ζωὴ μου, ἀφοῦ τὸ παῖδες θεούς. Θὰ τὴν γράψω ἀμέωνα.» Ήρωιμάζετο δρώας ἀνέλθη τὴν κλίμακα, ὅτε αἰφνίς ἀλλάξειν ἀπόρταν. «Οχι, ξῆ ἀπάντως δὲν θὰ γράψω θυτάγων εἰς τὸ πλησιέστερον τηλεγραφικὸν γραφείον· δέκα συλλυπτήριαι λέξεις, μίαν ὑπογραφή, εἶναι ἀρκετά διὰ μίαν ἀπενθεράν, τὸν ὄποιαν οὐδέποτε είδον.» Δι’ ἀποτόμου κινήματος ἔθετε τὸ τηλεγράφημα ἐν τῷ θυλακείῳ του εἰπενδύτου του καὶ ἐξήλθε ταχίστα.

— ‘Εν τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ τῆς Βασιλιώνος, χειρὶ βαρετίκων ἐπὶ τοῦ δύμου του, ἐστράφη καὶ εὑρίσθη κατὰ πρώσωπον μὲ τὸν Φρενέλ.

— ‘Επι τέλους, ιδίου σύ! . . . Ήρχομην εἰς σὲ ένα μάθω τι γίνεσαι . . . Ήξεύρεις πόσον είμαις ἀσχολημένος. Διατί δὲν μης θέλεις νά συμφέγωμεν;

Αὐτὸ τὸ εμάξις, τὸ ὄποιον ἀνεκάλει τὴν εἰκόνα τῆς Ἀλίκης, συνεπάρσας ορθόρα τὸν Δανιήλ εἰς

παρομοίαν στιγμήν. ‘Ησθάνθη ὅτι τῷ ὅτοι ζδύνατον τὰ δικαιολογιθῆ καὶ ἐψέλλισε μερικὸς προφάσεις.

— Άτιν ἔσχον κακιόν . . . Πρετοιμάζω μίαν διάλεξιν . . .

— Μίαν διάλεξιν; ‘Α! εὐγε! θά θλωμεν νά σὲ ἀκούσωμεν. Πότε;

— ‘Ω! τὸν ὀπτώμερον.

‘Ο Φρενέλ τὸν παρετήρησε χλευαστικῶς πως.

— ‘Αφες τὰς δάστεια, σὲ παρακαλῶ, πότε θέλεις νά ἔλθῃς; ‘Οχι σιμέρον οὔτε αὐρίου· δὲν εὐκαρυούμεν. Τὴν πέμπτην δύμας τὸ ἐπέρχεται, εἰς τὰς ἐπτά· Σοῦ είναι δυνατόν;

‘Ο Δανιήλ ἐγέλασε νοθρῶς.

— Τὴν πέμπτην, εἰς τὰς ἐπτά; ‘Α δυστυχῆ μου φίλε, τοὺς τὸν καιρό! Νά, ιδέ τι ἔλαβα πρὸ διλέγου . . .

Τῷ ἔτει τὸ τηλεγράφημα καὶ ἀκούσιων αὐτοῦ, ἔσχε τὴν ἀνηρπάγην, ἀντὶ τηλεγράφημα. σ.Μήτηρ ἀνηρπάγην, ἀντὶ τηλεγράφημα. ε’ Εμπρός, πρέπει, ἀφοῦ αὐτὴ είναι η ζωὴ μου, ἀφοῦ τὸ παῖδες θεούς. Θὰ τὴν γράψω ἀμέωνα.» Ήρωιμάζετο δρώας ἀνέλθη τὴν κλίμακα, ὅτε αἰφνίς ἀλλάξειν ἀπόρταν. ε’ Εμπρός, πρέπει, διατίνεις τὰς τηλεγραφεῖον . . .

— ‘Α! προφανῶς τὴν πέμπτην . . . δέν είναι δυνατόν . . . Καμιμίαν ἀλλην ἡμέραν δύμας . . . κατόπιν. — Κατόπιν; εἴπεν δ Δανιήλ κινοῦ τὴν κεφαλήν, θά είναι πάλιν τὸ ίδιον: ἔκεινη θά ἐπανέθη τελικάμενη, κευρασμένη, δέν ημπορῶ νά τὴν ἀφήσω μόνην ἔτοιμης είτοι μέτρων . . .

— Είνατε άνικριόν . . . πολὺ ἀνικρόν . . . δέν θά δυνατήθη διπώς διπότε; . . .

‘Ο Δανιήλ εἶχε τὸσον σκυθρώπων τὸ θρος διπότης διγάδης Γεώργιος δέν ἐτύλιμησε νά ἀποτελείωση τὴν φράσιν.

— Ποι πηγαίνεις τώρα; ήρωτησε, ἵνα εἴπῃ κάτι.

— Εἰς τὸ τηλεγραφεῖον . . . Πρέπει βέβαια νά δώσω ἀπάντησιν . . .

— ‘Α! μάλιστα . . . Λοιπόν, σὲ ἀρίνω· ἔρχου νά μας βλέπης τούλαχιστον. Εύτροκμεθα συγκακεις οίκοι τὰς κυριακάς.

— Ο Δανιήλ τῷ έσφριγές τὴν χειρα.

(“Ἐπεται συνέργεια)

Κ. Φωτιάδης.

IV

Κατῆλθον λοιπὸν εἰς τὰ καφενεῖα.

‘Βέδω ὁ θύρωνος, ὡς εἶπομεν, ἵτο νευρωδέστερος ἡρωικῶτερος· ἐνετείνοντα λάζυγχες, διωγκοῦντο φλέβες, διερργηγόντο αστέρα καὶ προσεδέχετο σπαρακτικάς, ἔκκωφτικάς δονήσεις τὸ ἀκουστικὸν τύμπανον. Αἱ γῆναι μίειται καρκίνοις ασάν τὰ χέλια γλιτορούσαν διὰ τοῦ δάκρυος τῆς γλώσσας, ἡ ὄποια ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστὸν προέτρεχε τῆς διανοίας. — ‘Ἄρμένικο εἶνε, ἐτελέσθε... .

— ‘Ἄσ πᾶν’ νὰ τάρφησουν ‘στὴν ‘Αρμένικη ἐκκλησίᾳ... .

— Νὰ πᾶν’ γὰρ πιάσουν τὴν ‘Αρμένισσα ποὺ εἶπε πῶς ζητοῦσε τὴν ἀγελάδα τῆς μέσ· ‘ετὸν περβόλο τῆς ἐκκλησίας.

— Νὰ εἰδοποιηθῇ ἡ ἀρχή.

— ‘Δις τάξιδισσουν υἱὸν πεθάνη τῆς πείνης.

— ‘Ο Δημογεροντίς πρέπει νὰ φροντίσῃ... .

— ‘Ιτισις καρμιά φτωχή γυναῖκα τάρκην ἔκει, ποῦ δὲν ἦταν εἰς θέσιν νά το θρέψῃ, δειλῶς παρετήρησε κάπισσας, χωρὶς νόκουσθῇ εἰς εύρτεραν τοῦ μέτρου ἀκτῖνα.

— ‘Ἄς προσκαλέσουν γιατρούς, γιάτραινες... .

‘Η φυσιογνωμία του δὲν εἶναι φραμάκη.

— ‘Εχει καὶ πελεγία... καὶ τὰ ρούχα του εἶναι πολὺ καθαρά... .

— Θάνε ἀπὸ μεγάλο τζάκι... .

— Βρέ έγγον στειγηματίζω... εἶναι ἑκείνης τῆς... .

Καὶ ἔχησολούσθουν οὕτω αἱ παρατηρήσεις, ἀπὸ τῶν ὄπουν πότε ἀνέθρεψε γέλως αἰγυκυκῶν τὸ καρφενίον, πότε ὄργη συγκλονίζουσα τὸ θεμέλιό του. ‘Εψιμηρίζετο κάπου κάπου τὸ δόνομα γυναικῶν ὑπόπτων δῆθεν παρελθόντος. ‘Γέρεις ἔξεστομίζοντο πολλάκις, διότι ἐν τῷ προσώπῳ ἐνὸς ἔκθετο ἐκήλιδόν τοῦ τόπου. Τίνες δέ, φύσεως αὐτοὶ λίαν καχυπόπτου, ἐν τῷ μιχτῷ ταύτῃ περιπτώσει διέλεκτον νοερὸς εἰς τὸ βάθος τοῦ παρελθόντος καὶ ἐν τῷ ἐπιφανεῖ τοῦ παρόντος καὶ ἀλλα επικίνδυνα ὑλοθήμα, πολλὰς ἀλλας ἀμαρτίας ἀποκρύβεισας ταχγέντως ὑπὸ τῶν πανούργων ἀπογόνων τῆς Βύσου... .

Καὶ οἱ καχύποπτοι οὕτωις ἔτσιν, οἴ-

τινες τὸν προστηνὴν χαριτευτὸν Κυρίας τοῦ τόπου των πρός τινα συμπολίτην τῆς ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἀπόρρητον ἐκφρασιν ἐνόχων αἰσθημάτων, ὡς ἡνακμισθήτητον σημείον τρυφεροῦ, περιποθῆτον rendez-vous. Χαρακτήρες, οὐδέποτε μὲν ἀπολείποντες καὶ ἀπὸ τῆς τύρσης τῶν μεγαλοπόλεων, τῶν ἐποιῶν ἀποτελοῦσι τὸ μικρόσιον τῶν μικρῶν καθημερινῶν σπανεύλων, ἀλλ’ παρὰ τῷ ἀπλοικῷ ἐπαργυραχθῆ κόσμῳ διναύμενοι ἀπὸ μικρῶν ὑπονοίας νὰ διαπλάσωσι σκηνάς καταπλακτικῆς ἀργολογίας, τῆς ὄποιας μικρὰ πτυχή καὶ μόνη ἀνέτυληθή, ἥμπερεις οἰκογενεῖς ὅλας νὰ ἔξωθήσῃ μέρις ἐπικενθύνονταν ψυχολογικῶν κρίσεων... .

V

‘Ω; δι’ ἡλεκτρικῆς ἐπεμβάσεως διεδόθη τὸ γεγονός καθ’ ὅλην τὴν πόλιν. Καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ εἰς τὰς μᾶλλον ἀποκέντρους συνοικίας ἐγένετο φλέγον — ως λέγουν — ζήτημα τῆς ἡμέρας· τρεῖς ὀλοδεληροὶ κοινότητες ἐσχαδίαζον ἡδη ὅπῃ ὅλας τὰς ἐπόφεις καὶ μετὰ πολλοῦ τοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ σκοτεινὸν αὐτὸν σκάνδαλον, ἐνεκα τοῦ ὄποιος ἐλαθον ύχρων τύπαι τὰς ἀντεγκλήσεις, ἐπεισέθη ἐπὶ πολλὰς ὥρας πᾶσα ἐργασία, ἐπηρεάσθησαν αὐταὶ αἱ συναλλαγαὶ καὶ ἐμάθυρετο ἡδη μεταξὺ τῶν διεπομέδεις τινα εἰδη... . ὑπολήφεων καὶ συνανταρούων... .

Οἱ γέροντες μετ’ ἀνττριγάσπεως ἐσταυροκοποῦντο διὰ τὸ ἀποτρόπαιον ἀκουσμα καὶ ἡρεύνων νοερῶς ἐν τῷ διαδρόμῳ τῶν παρελθόντων ἐπών μαρμάρων τὰ ἀνάφερον ἡ ιστορία τοῦ τόπου.

‘Οχι! ὅχι! ὅχι! ..

Τίνες λοιπὸν οἱ ἄτυποι ἔκενοι, οἵτινες κατεσπλαθασσοῦ ἀνεργορέστως τὸ πάναγκον ὄνομα τῆς πόλεως καὶ κατήσχυναν αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ ξένου κόσμου; Πότε; θ’ ἀνέχωνται τὴν ἐκ τοῦ διελδους τούτου μαρμάροιν οἱ τίμοι πατέρες, αἱ κηδαιναὶ σύζυγοι, αἱ ἀδελφαὶ παρένεσι, οἱ βίσιοι ἀκηλιδωτον τέως διαγαγόντες γέροντες, αἱ ἑστιάδες τοῦ ἀσπίλου οἰκογενειακοῦ γοήτρου ἱερούτριχες ψραίς;

‘Ω! τὸν κακούγον τῶν ήδων δικραφεῖ! ‘Ω τὴν ἀποφύλιον κόρην, θήσις ἐν μήτρᾳ ἀγγογύρωτως δεξαμένη καρπὸν ἀθέμιτον, κατεθορισθῆσε τὴν κοινὴν συνειδησίαν! ‘Ω! τὴν αἰσχράν γυναῖκα, θήσις

ἀνκιδέστατα διέφευσε τὸν χρυσὸν Schiller, τόσον ἐνθουσιωδῶς καταπέταντα ἐπὶ τῶν χροδῶν τῆς ἀθανάτου λύρας του ἵνα ἀλησμάτων ὑπὲρ τῶν γυναικῶν αἰνον.

Ehret die Frauen;
sie flechten und weben,
Himmlische Rosen
in irdische Leben

‘Τηρή τὶς τὰς γυναῖκας! μὲν οὐράνια ρόδα
τὸν γῆνος βίων διεγίνονται πάλισσαν. π.

Πώλη λοιπὸν ἐκείνη ἀντὶ τῶν διμηθέντων φόδων δὲ σκανθίδων μόνον κατέσπειρε τὸ τοσσὸν ἐπίζηλον ἡράντιον μίσογενειακὸν ὄλσος;

Θάνατος, ἀγγέλιον εἰς τὴν ἀτίμων! Πότε εἰς τὸν ἀσυνείδητον! . . .

VI

‘Ἐν τούτοις αἱ ὥραι παρέργονται· ἡ ἡμέρα προχωρεῖ· ἐσθίμαντεν ἡ δια μετὰ μετὰ μετὰ πεπλος μαστίζει πενία, περιβάλλει ἀμάθεια καὶ πολιορκεῖ πανταχθεῖν κοινωνικὴ ἀκολασία, παρκηπωπόντες ὄνοματα καὶ ἔργα γνωστά ἡδη αὐθημερόν γενόμενα, χνάφερον μόνον διτι τρία ξένα πρόσωπα, νεαρωτάτη γυνή, νέος τις καὶ μερπῆς κύριος, μετὰ τρίων ἡμερῶν διαμονὴν κατὰ τὴν ἐντεύθεν ἀναχώρησιν των διελθόντων διά τῆς ἐκκλησίας μικρῶν πρὸ τῆς ἀμφιλοκητῆς, ὡς ἔχον τῆς διαβίσεως τῶν καὶ σίνει εἰς ἀνάμνησιν, τῆς φιλοξενίας, ἀφῆκαν ἐκεὶ τὸ τρίμηνον βρέφος, οἵτε μεθ’ ἔχειν οἱ έφηρον καὶ ἔρυγκα πρός ἀνατολάς . . .

Ληφνης, ὁ θεοί! ὁ ἔξιδαστήριοι! δυνάμεις! . . .

Μία φήμη παρήγορος, ἐν ρήμα θέσφρον, μία ἀγγελία διαβέτουσα τὰ νεύρα εἰς ἡδη παχεστέτην κακώσιαν, ἐν φόμα ἐπαγγελλόμενον κόσμον λευκότερον χιλίος, ἀσπιλάτερον καὶ τῶν παραδεισίων φόδων διέδρομεν ἀμέτων τὸν πόλιν, κουφότερον τοῦ ἀνέμου, ταχύτερον τοῦ φωτός, εὐπετέστερον τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, ὡκύτερον τῆς διανοίας:

εὐκριτήσατε, ἀγαλλιάσασθε, πατριώται! Εύρεθην, ὁ ἔναθεν!

Χαρέτε, πολίται! — δέν εἶναι ἰδεῖκον μας... .

Χαρές εὐαγγελία, γυναῖκες! — Εἴναι ξένον τὸ ὄγκος, ἀλλότριον τὸ ἀλέσχος.

‘Εσώθη τὸ δονάριο μας· ἡθιράμβευσεν ἡ τιμὴ μας... . Δόξα τῷ Θεῷ! . . .

VII

‘Αφροντες εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ ἔξαγάγῃ ἐκ τῶν ιστοριθέντων καὶ ἐξ ιδίας ἀντιλήφεως ἡθικὰ πορίσματα ἀπὸ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τῶν μικρῶν κοινοτήτων, ὅπου η ζωὴ εἶναι ἀπλῆ καὶ καθαρὰ ὡς τὸ κυκνοῦν τοῦ οὐρανοῦ χρῶμα, καὶ ἀκακος ὡς τῶν ἀνδρῶν ὁ λογισμός, σπειδόμενον ἡμέτερον νὰ στέψωμεν τὴν ἀρετὴν ἐνὸς τόπου καὶ νὰ καλύψωμεν διά πέπλου μελανοῦ τὸ μικρὸν σῶμα τοῦ ἐπίστη-

αδῶνού ἐκθέτου. Σπειδόμεν νὰ παροιστεσμεν τὴν ἀληθηγόριν τῆς πενθέμου εἰκόνας, τοῦ τό βέθος; τῆς δηποτας διορῶ ηδη τὰ δργια μεγάλων κοινωνῶν, ἐνῷ εἰς μέγα σχημα προσπίπτει ἐπὶ τῶν ὄρθια-μών η καλλινή εὐερρο; ήταρμένη ίση τὴν πίεσιν τοῦ καὶ αὐτῆς ἴσχυροτέρου πλούτου καὶ ἀποδημούσα ἔργα προστρούντων εἰς τὸ κοινὸν φρόνημα τὸ κατερπισθὲν ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν αὐτητηρίων πρωτινῶν νήσικων νόμων, οἵτινες τιμωροῦσι τὸ ἀνδρικόν μηρυκαστικόν. Καὶ τέλος.

VIII

‘Εξ οίκτου πρὸς τὸν ἀνθρώπινον φύσιν, τὸν ὄποιαν καταρρείποντον ἐκάστοτε συμβιτοῦ αὐτῆς πάθη, καὶ ἡ μετάνοια, ἔξ οίκτου ίσης πρὸς τὴν γυναικεία, τὴν δηποτας μαστίζει πενία, περιβάλλει ἀμάθεια καὶ πολιορκεῖ πανταχθεῖν κοινωνικὴ ἀκολασία, παρκηπωπόντες ὄνοματα καὶ ἔργα γνωστά την προποίειν, γενόμενα, διτι τρία ξένα πρόσωπα, νεαρωτάτη γυνή, νέος τις καὶ μερπῆς κύριος, μετὰ τρίμηνον βρέφος, οἵτε μεθ’ ἔχειν οἱ έφηρον καὶ ἔρυγκα πρός ἀνατολάς . . .

‘Οι γενετῆς τυφλοίς, ὁ ἀναγκελέψυς τὴν κατερπισθέντος οἱ ήδων τῶν παχεστέτην καρπούσιαν αὐτῶν κόσμους καὶ τὴν περιπούζειται τὰ πρακτικὰ τῆς ἀστυνομίας. ‘Αρκει δι’ ἡμέτερης διτι τρίας της κατέλαμψεν καὶ γελῆ πάν πρόσωπον καὶ πανηγυρίζει ἡ πόλις.

‘Αγαλλιάσθε, πολίται! — διτι δέν δητο ἐξ ἡμῶν τὸ ἔκθετον . . .

Εύρρανθητε γυναῖκες! — διτι ξένον τὸ ὄγκος, ἀλλότριον τὸ αἰλοχο; . . .

Passato il pericolo!

Δοξά σοι ο Θεός! . . .

‘Εξ Οἰρόης 1904.

Xο. X. Συμβουλίσιν

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΡΗΜΙΤΟΥ

Είναι μεσονύκτιον, όποτε ἔχει^{ται} νά γράψω τὴν
ἐπιστολὴν ταῦτην, ἵνα διατελέσθω τὴν τελευ-
ταλεν ἀπόφοιτὸν μου, εἰς ὅσους θ' ἀπυρθσώσι διὰ τὴν
ἔκ τοῦ κόσμου ἔχαρξίσιν μου, καὶ εἰς ἐκέλους,
οἵτεν δὲ διτετραγόνου εὔδημος; τὴν μηνύματον.

Πολλαὶ καὶ πικέλαι τοῦ βίου μου θήλεις, Ιδρα
αὶ πικραῖ, ἃς ἐποιίσθην ὑπὸ τῶν μαχητῶν καὶ
ἀναγράψων ἀνθρώπων, μὲν ὄμουν πάντοτε εἰς τὴν
ἀπόφρεσιν ταῦτην, ἢν ἀνέβαλλον μέχρι τοῦδε· νέα
τις δημος περίπτωσις, ἢν παρακατιών θέλω ἐκθί-
σαι. ἔδοξαίωσε τὴν ποσιγνωσίαν τῆς.

Ανετάφον ύπο γόνεων λαν εύαισθήτω καὶ
ιδανικοφέρων, ὃν τικούθησα τὸ παράδειγμα.
Τὰ πρώτα τοῦ βίου μου ἦταν, τὸ γλυκὺν, ἐκεῖνο δυ-
νειρον, δικλήθον ἐν θυμηδίᾳ, ἀλλὰ τὰ τελευταῖα
ἀντοῦ ἡμάτια ἥρχισαν ἀπό τινος καιροῦ νὰ πλ-
πτουν εἰς ράκη καὶ παραξένον τι φρινόμενον ἀν-
λοσσεται πρῷ ἐμοῦ. "Ολαὶ αἱ τῆς φύσεως ὥραῖς
περιοδοῖ, ή ἀνατολὴ καὶ δύσις τοῦ ἥλιου καὶ
τῆς σελήνης, ή κατὰ τὸ ἔαρ ἀνακαλύπτεις τῆς μυ-
ροβόλου φυτείας, αἴτιες ἐφρίνοντο πρότερον φα-
ειναι εἰς τοὺς δθιμαλμούς μου καὶ ἐφάλιδρον τὴν
καρδίαν μου, μοι φαίνονται τώρε ὡς ἀμυδραὶ καὶ
βαθιταῖς εἶσαι εἰδόμεναι χ' αὐτῶν καὶ κύτῳ δὲ
τὸ ἵνδαλμα τοῦ ἔρωτος μὲ ἀπογοητεύει.

Πάντα ἐν γένει τὰ ἐν τῷ κόσμῳ μοι παρόστανται
ὅς διαβατικαὶ φαντασμαγορίας καὶ αὐταπάτη.
"Ιδίως ὁ δὲ" ὅτου ἐν τῷ πάρα πάντων ἔγκαταλεῖψε
καὶ ἀπομονώσει μου τὸ ἀπάστιον φάσμα τοῦ εἰδέ-
χθοῦς γῆρατος μετὰ τῶν ἀπαισιωτέρων πυνθῶν
του, τῆς ἐκλύσεως τῶν σωματικῶν δυνάμεων καὶ
ζευσειῶν, ἤρχετο νέοι μοι φαίνεται ὡς τρομερὸν φό-
βητρον καὶ ἐπειδήν τοι τῆς ἀναποφύκου κα-
ταδίκης μου. Τίποτε πλέον δὲν μὲν εὐφρόνειν, δύτε
τὴν αὐψίαν, ωστε αὐτὸν αυτοχείρας σεν εὐεργετε
ώς παραβίαιος κατὰ τῆς θεᾶς Βουλήσεως, θελον
θέσει τέρμα εἰς τὰν ζωὴν μου. "Οταν κάθημαι ἐπὶ¹
τῆς ἔδρας καὶ θεώρω προσεκτικῶς τὰ πέριξ ἐμοῦ,
ζητῶν νά τοντονούμην εἰς τι πρὸς μεκράν ἀνακούφι-
σην μου ἀλλὰ πάν εἰδος, ἐνζυχολήσεως μὲν πτοει
καὶ μοι φύνεται ὄγληρότερον τῆς ἀπράτειας, καὶ
κατὴ τὴν ἀνάγνωσις ἔτι, ἢν θεώρουν οὐλοτε
μόνην παρηγορίαν μου.

ἡ κένησις τοῦ ἀστεως, ως τὸ τερπνόν οἰκημα; οὐτε ἡ θέα τῆς θαλάσσης ή ἄλλοτε ποσούτον ἥδυνουσά με: καθθητὶ ἡ ἀναλλοίωτος ἀναπαράστασις τῶν αὐτῶν πάντοτε ἀντικειμένων ἐπιφέρει κόπωσιν τινα καὶ κόρον ἐν τῇ καρδίᾳ μου, καὶ ἐπαι-
ξάνει τὴν ὁγήνην μονοτονίαν μου, συντελούσης πρὸς τοῦτο καὶ τῆς μεγάλης ἀνέκαθεν ἐμμονῆς μου εἰς τὰς ἔξεις τοῦ βίου. Οὕτω λ. χ. ἐξεγένομαι καθ'

διά τοιαῦτα χαρτία καθιερωμένους τοισθόν την πολιτείαν, οπότε πάλιον, οπερ ἐπιθυμεῖ μὲν ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ νὰ διεισθῇσῃ, ἀλλὰ ποιεῖ τις ραβίματα, η μάχλων ἀπορυγή τὸν κωλύει νὰ τὸ ἀνοίξῃ; Τίς δὲν διενόηθι ἐκατοντάπις νάχ αναδιφήσῃ τὴν ἐντός παλαιάν ἀληγραφίαν του πρὸς ἔνταλματαν τῶν παρελθοντῶν ἡμερῶν του, καὶ ἀμα ἀνοίξεις αὐτῷ δέν ἀποισθογόρθρος μετάθλψεως πρὸ τῆς θέας τῶν ἐπισεσωρυμένων, καὶ ὑπὸ τῆς πολυκατισμένης ὑποκτήρινον φασέλων; Ω! μὴ ἔγγιστης ποτὲ τὸ ἀπαίσιν τοῦτο χαρτοφυλάκιον, ἀνθείητε τὴν ζωὴν σας. Εἰών τὴν ἐπιστόλια καὶ τὰ λοιπά ἐνύμια τῶν προσφιλῶν ὑμῖν προσώπων σᾶς παρέχουν παρηγορίαν τινά, ἀρκεούθητε μόνον μὲ τὴν συναίσθησιν διτι τὰ ἔχετε γιαρίς νάτι ἀτενίστε ποτε εἰς αὐτά, η νάτι τὰ ἐρευνήστε, διδά νάτι μάτι ριφθήτε ἐντός του ὀκεανού τῶν λυπηρῶν ἔνων μηνήτεων ἄλλως εἰσθε χαρένοι, ὡς ἔχαθην καὶ ἔγινο, ἀποπειραθεῖς νά διατρέξει τὴν παλαιάν ἀλληλογραφίαν μου.

Αἱ πρώται ἐπιστολαὶ, ἃς εἶχον ἀνοίξει καὶ διατρέξει, δὲν μὲν καὶ συνεκίνησαν τόσον πολὺ, ὅτε προερχόμεναι ἐκ γνωρίμων ζώντων εἰσέτι, οὐς συνκντο κάποτε καθ' ὄδον. Αἴφνις δικινεῖται τοις φάκελλος φέρων τὸ ἔνομα μου διὰ μεγάλων καὶ χονδρῶν χαρακτήρων μὲν ἔκαμε νά ἀναστικτήσω καὶ παρευθύνω τὰ δάκρυα ἀνεβλυσκαν ἐκ τῶν ὄφελλων μου. Ήτο ἐπιστολὴ τοῦ πρεσβυτέρου προσφιλοῦς ἀδελφοῦ μου, τοῦ συντρόφου τῆς νεότητός μου, εἰς ὃν μετωχέτευον τάξ ἐντυπώσεις μου, διεκόνουν τάξ πικράς μου καὶ ἐνεπιστευόμην τὰ μυστικά μου. Μοι ἐνεφανέσθη τοσοῦτον εὐκρινῶς ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιστολῇ του, μὲν τὸ γλυκύ του μειδέαμα, μὲ τὴν τρυφερὰν κειρά του Ἀδελφῆς μὲ ἐδεξιότο, ὧστε κατελήψθην ὑπὸ παπαροῦ ρίγους. Ναί, ναὶ! καὶ οἱ νεκροὶ ἐπανέρχονται· διότι τὸν εἶδον, τύχη πλέον, φεῦ! εἰς τὰ συνθήη μέρη, εἰς διασυντόμεθα, υψήλεις τοὺς μονήρες καὶ δισδόδικοὺς ἡμῶν περιπέτους, ἀλλὰ ἐν τῇ ἐπιστολῇ του αὐτῷ καὶ ἡ μνήμη του θὰ μοι μελέγε ἀναλλοιώτως μέ-

χρι τέλευταίς πνοής μου, καθότι ή μηνή έπαναφέρει τὴν ζωὴν τοῦ μηνὸς. Μὲ τρέμουσαν χεῖρα, μὲ ἀπλανές βλέμμα ἐνέγνωσα ὅταν μοὶ ἔγραψε τότε, καὶ ἐν τῇ αἰματοσύῃ καρδίᾳ μου ἡσθανθην τόσον ὥξην σπαραχμόν, ὃς ἀν αὐτῷ συνεπίβετο. Ἐν ἀλλαῖς ἐπιστολαῖς ἔνεγκνώσα παλαιών τινας φίλους, ὃν εἰχον μὲν λησμόνησε τὰ ὄνομάτω, ἀλλ᾽ ή φυσιογνωμία των ὡς ἐκ τῆς καληᾶς ἐντυπώσεως, ἦν ή φύλακα των μοὶ εἰχεν ἀφήσει περιεπλωιάστο ἐν τῇ μηνή μου. Μεταξὺ τῶν ἐπιστολῶν τούτων ὕρον καὶ μίαν τῆς φιλάττης μητρὸς μιαν. Ή! ἐντῷ πλέον ἐναπαρεστάθη ἄπαξα η εύτυχὴς παιδικὴ ήλικα μου, τὸ σχέδιον τῆς εἰκασίας μας, οἱ πατειοὶ μποηρέαται μας, η συλλογὴ τῶν θυμημάτων μου καὶ τὰ παιδικά ἐνδύματά μου, ίδιη δὲ ή καλλιωπομόδια καὶ ή κόμμισις τῆς μητρὸς μου κατὰ τοὺς συρρυμοὺς τῆς ἐποχῆς της. Μοι ἐνεργίσθη μὲ μίαν ἑθῆτα κλαδωτῶν μεταξίνην, ἵνα εἴχε φρέσεις θυμέραν τινα παραλαβοῦται μὲ γετ' αὐτῆς διὰ νὰ ἔξιλλωμεν εἰς περίπατον καὶ είποισσα μοικαθ' ὅδον: *απιστὶ μου μὴ σκύπτεις διατοπής, διάτοι θάμνινης ἐπὶ ζωῆς σου κυρός*. Κλείσας καὶ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, θίτις μοὶ διήγειρεν ἐπίστης λυπηρός ἀναμνήσεις, ἤρχισα νὰ ἔρευνα εἰς τὸ βάθος τοῦ τρομεροῦ συρτεροῦ καὶ εὑρέθην ἀπέναντι ἀλλοι σπαραξικαρδίου θεῖμος, τῷρ συντζητῶν ἑρθυμιαρ συνισταμένων ἐξ ἕνδος ειναιμάκτρου κεντημένου μὲ τὸ ὄνομα τῆς συζύγου μου, τριχῶν τῆς κόμης της τετυλιγμένων ὑπ' ἐμοῦ εἰς ἐργάζειρόν της καὶ ἀνέσων, ἀπεκηρυμμένων ἥδη, δι' ὃν ἐκόσμει τὴν κεφαλὴν της.

Ατενίσας δακρυρρούων ἐπὶ τῶν ἀψύχων τούτων μαρτύρων τῆς ἀποιχομένης γλυκείας συζητικῆς ἐποχῆς ἀποπνεόντων εἰσέτι τὸ προσφιλές ὅρωμα τῆς συντρόφου τοῦ βίου μου κατελήρθην μπὸ λυγμῶν καὶ ἀνεφύνοσα. οὐδὲ Θεέ μου! Πρός τι νὰ κρατῶ τὰ ὑλικέρχ ταῦτα ἐνθύμια; Δύνανται δῆρά γε νὰ μοι ἐπαναφέρουν πλέον ἐκεῖνην, θὴ διὰ τοῦ

ἀληθοῦς ἄγνου ἔρωτος τοσοῦτον ἡγάπησα; Οὐχί,
βεβαίως ούχι! ἀπέτη ἀπ' ἐμοῦ ἀνεπιστρεπτεῖν.

Μια ἔτι ἐπιστολὴ ἔμεινε τελευταία· ἵτοι δική μου
ἡν ἔχον γράψει πρὸ πετηκονταετίας· σχεδὸν καθ'
ὑπαγόρευσιν τοῦ διζατάλου μου ἀπευθύνομενην
πρὸς τοὺς γονεῖς μου ἐπὶ τῇ εὐναιρίᾳ τῆς ἐπετηρί-
δοστῶν γενεθλίων μου κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1845.

Μετά τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἀπαισίας ταύτης
ἐνασχολήσεως, συλλέξεις ὅπωντα τὰ ἀνωτέρω τῆς
ἀποπτάσης, ἐποχῆς ἐνθυμήματα καὶ θεωρήσεις
πλέον περιττὴν τὴν διατήξην τῶν, ἀφοῦ τὰ
κατεφίλησα καὶ τὰ ἔθερξα μὲ τὰ δάκρυα μου, τὰ
παρδάκια εἰς τὸ πῦρ, ἔκτος τῆς τελευταίας ταύ-
της ἐπιστολῆς μου, ἐπὶ τοπῷ τοῦ νέα παρχγγελω
ἷνα τὴν θέσουν, διατηροῦντα τοῦ λειψάνου
μου καὶ συνεταφακτῶν μετ' αὐτῆς, ἵνα τὸ ἐνθύ-
μιον τοῦτο ὅπερ εἰχε χρηστίμευει ἐπὶ τῇ ἐπετη-

ρίδι τῆς εἰσόδου μου εἰς τὴν φευδὴ καὶ ματαία
ταύτην ζωήν, μοὶ χρησιμεύσῃ καὶ κατὰ τὴν ἐξ
αὐτῆς ἐξοδὸν μου. Τὴν ἐπιεῦσκην ἐκποιήσας ὅλα
τὰ ἐν τῷ οἰκηματί μου ὑπάρχοντα πράγματα καὶ
ἀποχαιρετίσας τὸν θορυβόδην καὶ πολυκύμαντον
κόσμον, ἐξῆλθον δροματίως τῇς θύρας αὐτοῦ ὅπως
ἐπιμεικροῦμεν ἔν τινι σκήτῃ καὶ ἐπεὶ ἐν γαλήνῃ
καὶ ἥρεμή ψυχῆς ἀπολαύσω τῆς ἀληθίως μονή-
ρους καὶ ἀγνῆς ζωῆς μέχρι τῆς εἰς τὰς οὐρανίους
μονάς ἀποδηματος. Μόνον εἰς τὰ δύο ταῦτα ἔχασα
καταφύγια μὲ ἀναμένειν ἡ γαλήνη.

Δ. Ἐγγλέσιος.

Οκτώβριος 1903.

ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΤΟ

ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ

Διηγημα πρωτότυπον

(Συνέχεια, ίδια προηγ. ἀριθ.)

— Εἶναι διαβόλου συνεργία! · Αὐτοῦ! Εὐένα, δῆλο τὸ χω-
ρὸν εἶναι ἀνον κάτου· δὲν ἀποκοτῷ κάνεις νά βγει σένου,
ἄμα δύσῃ δήλως.

Τοῦ λόγου του; (επειδεικνύοντας τρεῖς χωρίους) κά-
θουνται ἐδωλά κοντά, καὶ θὰ πάνε καὶ οἱ τρεῖς μαζύ. Στὸ
Κάστρο δὲν ζυγάνει κάνεις. · Ανάθεμα! καὶ η δυσιλεῖς
εύρα πάνε διάποδα.

Πρῶτα δέ τὰ μεσάνυκτα δυσλεύγαμε. Οἱ νταῦδες καὶ
τὰ παλλικάρια ἤθελαν νά ποιοῦν κάνα δύν μαστίχες καὶ τὸ
χάνι ἀντιλαύσεις ἀπ' τραγουδί. Τόρα δι καθένας νυρίς,
νυρίς μαντυλωνταί γεὰ τὸ φύσιο . . .

— Τοῦ στοιχεῖον ἀπετελέωνεν δ Γκουίδος, καταλαβα. ·
· Άλλα πᾶς; δὲν εύρη διά τάρα κάνειν παλληλάρι λεο-
ντόκαρδο νά πάγη κατεπάνω του . . .

— Καὶ τὸ στοιχεῖο στέκεται! . . . ξφώνησε τις. · Οτα-
θε αιμάτσης ἔκεινον διαλέγεται ἀγέρας, καὶ ξαναγίνει διά-
γρισής. Καὶ θύτερα λένε, πώδει δηροῦ; τὸ δῆλο κατέματα,

πεθαίνειν. . . δ γυάδες τοῦ κύρῳ Ἀσπροπυργίτη ποὺ εἶναι στὸ
ὑποστατικὸν τοῦ κύρῳ Μητράκου πέθανε σὲ δύο μέρες σάν τὸν
ἀντίκρυν.

— Τί λετε; πρὸς δημάς στρεφόμενος ἐρωτηματικῶς εἰ-
πεν δ Γκουίδος: Πλήγη αἱ γυναῖκες πλέον δὲν ἔχειαν,
οὔτε ἔμειδίων. · Ήκουσαν ἀπλήστως καὶ μέτωπα τινα εἴχον
ωχράσει ἐλαφρῶς. Τὰ φανταστικὰ ἔκεινα μεγάλως ἔκινουν
τὸ ἐνδιαφέρον των.

— Ο Γκουίδο τότε ἐστράφη πρὸς τοὺς χωρικούς.

— Καὶ τί εκάματε; ήρωτησεν, διώκεις τὸ ἀπομακρύνεις;
· δὲν τὸ ἔκαρκιστε διόλο;

— Ακοῦ; έπει; · Βπροχθὲς τὴν Κορδακή, θύτερη ἀπτῆς
λειτουργία, ἀπεκρίθη δ Μαστρό-Γιώργης, θοτίς εἰχε τὸν
λόγον, δι παπτὸν Σταυρῆς, ντυμένος καὶ μὲ τὸ ἀκληρούμα
δῆλο ἐπῆγε στὸ Κάστρο, ἐκαμε μγαστρὶ καὶ ἐδιέθενε δῆλο
τοὺς ἔργωντας τοῦ Χρυσότομου καὶ τοῦ "Αὕ Βασιλή¹
καὶ τὸν Κυριανὸν ἀκόμη . . .

— Καὶ λειπόν; . . .

— Η νεράδης ξαναβγῆσκε ἔχεις βράδιο . . .

— Διάδολες! . . . ἐφώνησεν δ Γκουίδος, αδητ καταντῆ-
σακάλων . . . Ποτὲ δὲν ἀκούσασα στοιχεῖδ, ποτὲ δὲν εἶδα
διάδολο ν ἀνθίσαται πρὸ τοῦ παπτᾶ καὶ τῶν ἔξορκιμῶν..

· Ακοῦ; έπει! . . . νά μιά νεράδη ποτὲ ἀδιάκριτη! . . .

— Πειραματάρα σὰν ἀμμοερή πούνε! . . . ἐφώνησεν ἀλ-
λος τις νέος; εἰ τῶν συνδόνων μας. Μάλιστα, Γκουίδο . . .

— Μάλιστα; . . . τὴν ἔχω τὸ βλέπεις. · Εγώ ἀγαπῶ,

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

* Η τρυφερὸν μνηστῆ:

— Ναι, ἀγαπητέ μου . . . ξεύπεις; ήμωιάζεις ζεν τρό-
σωπο πολὺ προσφιλές μου . . . τὸν Κάδτσο, ζεν γέρ; Ζ-
πηρέτη μας.

* Η αὐτή τρόδε τὴν φίλην της:

— Ακούσα, μα σίστρο· δη μνηστήρη μου δὲν έχει ἀνάγ-
κην νά ηναι ειδηφής· έχει εισθόμα 6000 λιρῶν.

ΓΑΜΟΙ

· Ο θαλερὸς καὶ φιλομετήσης τοῦ Ἱμεναίου Θεᾶς ἐπέστεψε
τῇ γῆ; · Κυριακῆ διὰ τοῦ εὐχετήση; καὶ ἀμαράντου αὐτοῦ
στεφάνου καὶ διὰ τῶν ἀρρέκτων αὐτοῦ δεόρων συνήνισε
δύο ἀδεῖάς καὶ ἐπιλέκτους; ὑπάρχεις, γόνους τῶν ἀμιστοκρα-
τικωτέρων ἐνταῦθα οἰκογενειῶν, τῶν ἐξοχώτερων τῶν
ταῦθα μεγαλεμπόρων καὶ καλλιστῶν νέων κ. Κιουσταντί-
νην I. Κερπατογεννήσην καὶ τὴν χαρεστάτην καὶ πλήρη²
θελγήτρων Διδα "Ανναν Τριανταφυλλίδην. Τοὺς οὕτων αι-
σίων; στεφεῖσαν ἐπευχύμεθα μετὰ τῶν πολυπληθῶν αὐτῶν
φίλων καὶ συγγενῶν γαλήνων καὶ ἀνέφελων τῶν συζυγιαδῶν
βίων καὶ πάστρης εδαμακούνας μετον.

A. Γ. M.

Μάτινη ἡθελησαν οἱ ἀπλοῦκοι ἀθρωποι νά συγκρατή-
σουν τὴν δρῦην τῶν ἔξημενων τούς ων κεφαλῶν. Τὰς
πορειαίσις τῶν ὑπεδύθηρων ἦρη μὲ γελοτας ἡγερός.

— Ιστας για καλό σας ζελζμε, εἰπεν δ Γκουίδο εἰς
τοὺς ἑντοπίους; έντι δὲν νό μας συμβιωτέαντα νά μείνωμεν,
δρείστε, νά θλετε μαζύ καὶ μαζή δθηγήτητε. Τίποτε
κακόν δὲν είμαστε τού σας γινή, σας διδύ τὸν λόγον μου.
Είμεθα δύο καλῶν; μάλιστηνοι καὶ θερρών δέν καθε στο-
χεύοντας τούς διατηρεῖται καὶ ηνήγειρας καὶ θερρών δέν καθε
τωποτήρη παγιαδάκι τούτο.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐπέδειξε κομψὸν αἰμερικινῶν πολύ-
κροτων, δρέπετο δέν νέον εἰς τὸ θυλάκιον τῆς περισκελ-
δος του.

— Λαϊόν, εμπρός ποιεις ξεχειται ἀπὸ σᾶς μαζή μας ὅ-
πως μαζή γιαγήστη φάραλων; ;

Κάνεις δὲν απεκρίθη ἐπ τὸν χωρικῶν.

— Ολαί ημείς ερχόμεθα, εἰπον εἰς τέσσας; νέοι καὶ
πειριώλωσαν τὸν Γκουίδο έπουν πρὸς ἐκστρατείαν.

· Τράγωμεν, ἔκραξεν εὐθύμως; οἱ ἀρχήγοις μας λαμβάνων
τὸν ἀγγλικὸν του λευκὸν πίλον ἐν σχήματι κράνους; ὑπά-
γομεν, φίλω μαζή, οἱ ήρωες νά φοιτώμεν τὴν Λερναίαν
· Υφάνται καὶ τὸν σύσωμεν τὸ δυστυχίσμενο αὐτόν χωρδὸς ἀπὸ
τὴν μάστιγα της Νεράδος, συμετόντες μὲ μίαν ήρωικήν
πράξην τὴν διαβασίν μας. · Βρήπες, παιδί! — καὶ στραφεῖς
πρὸς ήρωες μὲ μιεδόμα — Σεῖς λειτόν μένετε δέδω; ; Τι κρήμα
καλέ! · Αδέτε τὸ φεγγάρι γαργαρίζει, η νεράδα περιπατεῖ,
εἰς τὸ Κάστρο καὶ σεῖς μόνον δέν θὰ τὴν θήτε. Τι κρήμα!
Νά σᾶς πω; ; δέν επειθήμεν νά ημην γυναῖκα εἰς τὴν πα-
ρούσαν περίστασιν.

(*"Ἐπεται σύντεχεια"*)